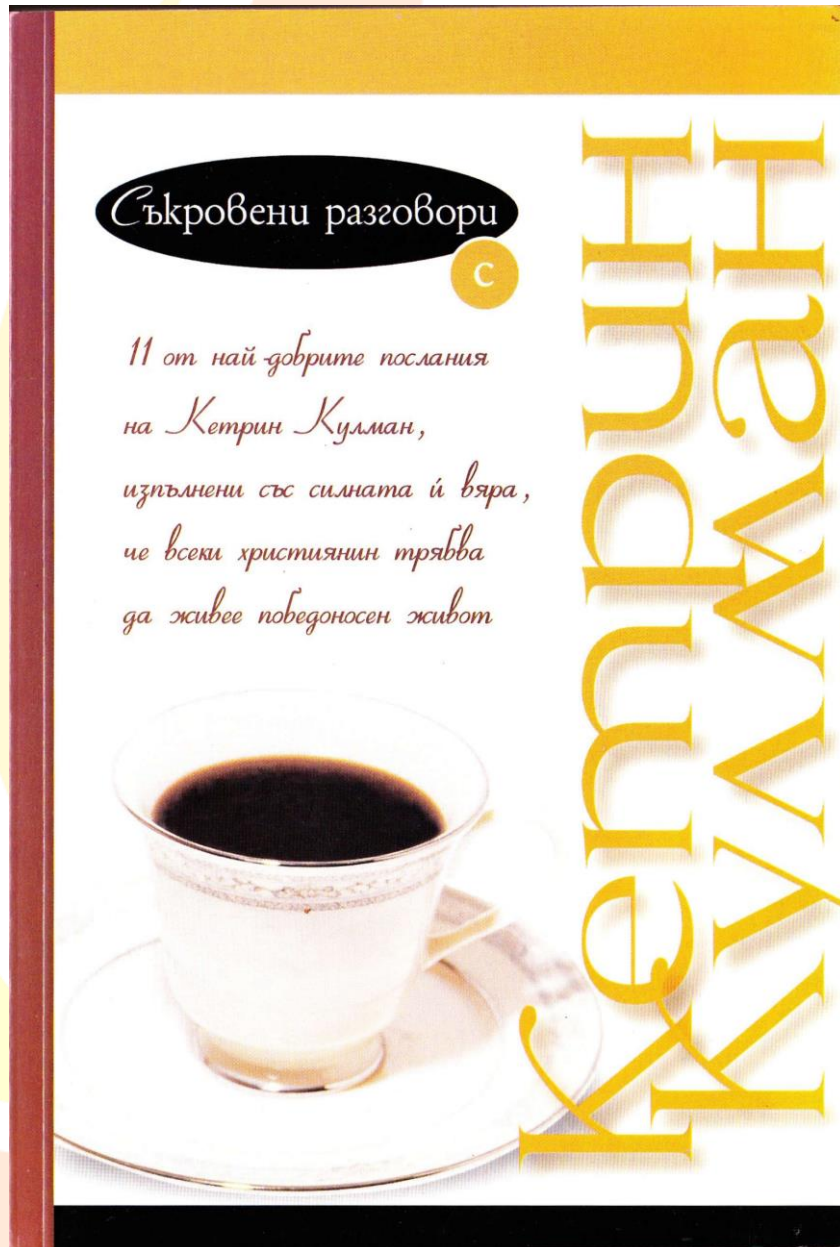

Съкровени разговори с Кетрин Кулман

СЪКРОВЕНИ РАЗГОВОРИ С КЕТРИН КУЛМАН

11 от най-добрите послания на Кетрин Кулман,
изпълнени със силната ѝ вяра, че всеки християнин
трябва да живее победоносен живот

Съдържание

Съкровени разговори с Кетрин Кулман	1
ПРЕДГОВОР	2
1. НАЧАЛОТО НА ЧУДЕСАТА	2
2. ВОЛЯТА НА БОГ	10
3. ПОБЕДА НАД ИЗКУШЕНИЯТА.....	15
4. СПАСЕНИЕТО Е НЯКОЙ, А НЕ НЕЩО	19
5. ПРОБЛЕМИ	21
6. ТВОЯТА НАСТРОЙКА КЪМ ЖИВОТА	24
7. КАК ДА СЕ СПРАВИМ С ТРУДНОСТИТЕ	26
8. ЧАКАЙ ГОСПОД.....	28
9. ДУШЕВЕН МИР	30
10. ДА ХОДИМ В ПРАВОТА.....	32
11. ЛЕСНИТЕ ПОБЕДИ СА ЕФТИНИ	35

ПРЕДГОВОР

„Началото на чудесата” е една от най-известните аудиокасети, предлагани от Фондация „Кетрин Кулман”. В нея Кетрин разказва за ранните години на своето служение, за преживените разочарования, за тайната на служението и източника на изцелителната сила – Святия Дух.

Мнозина са ни писали с молба да им изпратим подобни напечатани проповеди. Поради несекващия интерес към духовните богатства от радиопредаванията „Съкровени разговори с Кетрин Кулман” ние събрахме в тази книга единадесет от тях.

Дано бъдете благословени, докато четете тази книга и дано бъдете предизвикани да вярвате на Бог за още по-големи чудеса и за още по-интимна връзка с Исус Христос чрез личността на Святия Дух.

Фондация „Кетрин Кулман”

The Kathryn Kuhlman Foundation
P. O. Box 3, Pittsburgh, PA 15230, USA

1. НАЧАЛОТО НА ЧУДЕСАТА

„Ще приемете сила, след като Святият Дух слезе върху вас и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, така и по цяла Юдея, и в Самария, и до краищата на земята.” (Деяния 1:8)

Един от първите въпроси, които почти всеки журналист ми задава, е: „Кетрин Кулман, как по-точно започнаха да се случват чудесата?” Опитвам се да им отговоря по най-добрия начин, както ще направя сега и за вас.

Започнах да проповядвам като много млада и тъй като човек не може да даде друго, освен онова, което сам е преживял, то и моите послания от амвона не включваха друго, освен вестта за спасението и това, как да бъдеш новороден. Никога не съм се съмнявала в чудесното духовно преобразяване, което преживях в една малка методистка църква в Конкордия, Мисури, когато бях на 14 години. Беше толкова истинско. Беше толкова страхотно. Беше първата ми среща със Святия Дух. По онова време обаче, аз не знаех, че това е Святият Дух, защото никога не бях виждала проявления на Неговата сила.

В онова неделно утро в малката методистка църква, която побираше не повече от стотина човека, нещо се случи с дъщерята на Джо Кулман. Седях до мама и гледах в нейната песнарка, когато, по време на последната песен, започнах да треперя. После започнах да се треса толкова силно, че вече не можех да държа песнарката в ръка. Съвсем не знаех, че това е силата на Святия Дух, която оттогава насам съм изпитвала стотици пъти, но в по-голяма мярка. Това беше първият ми допир с третата личност на Троицата и в този момент разбрах, че имам нужда Исус да прости греховете ми.

Никога не бях виждала човек да приема Исус Христос за свой Спасител и не знаех какво да направя. Но често бях виждала новите членове на църквата да излизат отпред и следвайки техния пример, аз излязох от реда, отидох напред и седнах на първия празен стол. Нямаше вътрешна борба. Нямаше дори молитва. Това беше едно лично преживяване, в което кръвта на Исус Христос – Божия Син – ме изчисти от всеки грях. Беше толкова славно! Беше реално, много реално и никога не съм се усъмнила във всичко това нито за момент. Знаех, че ми е простено.

Дори и сега помня ясно как плаках тогава. Проповедникът не знаеше какво да ме прави. Той не беше призовал грешниците към спасение. Но аз знаех, че нещо се е случило с мен, нещо определено и истинско, което нищо не можеше да възпре. Докато стоях там и ридаех, Марта Йохансен – една скъпа жена от църквата, се промъкна до мен и ми подаде носната си кърпичка. Шепнейки, тя каза: „О, Кетрин, не плачи. Ти си добро момиче.“ Но и двете знаехме, че това не е цялата истина, тъй като аз бях най-непослушното дете в града.

Докато се прибирах къщи тази неделя, сякаш целият свят изглеждаше различен. Струваше ми се, че къщата на господин Кронок е пребоядисана, но това не беше вярно – тя си беше все същата стара къща. Нищо в Конкордия не се беше променило, освен мен. Аз бях променената.

Меко казано, татко никога не се престараваше в църковните неща. Да, на Коледа, когато рецитирах, или в някои особено специални случаи той ходеше на църква. Когато в онази неделя се прибрах къщи, татко стоеше в кухнята. Аз се втурнах към него и възкликнах: „Татко, случи ми се нещо чудесно! Исус дойде в моето сърце!“ Не съм съвсем сигурна дали той схвана какво му казвам. Така и не разбрах. Той просто ме погледна, зарадван от моето щастие, и каза: „Радвам се.“ Това беше началото на нещо, което промени целия ми живот. Не знаех нищо повече, освен славното преживяване на новородението и когато отидох да проповядвам на онези фермери в Айдахо, нямаше нищо друго, което да им кажа. Казах им това, което бях преживяла – че Исус ще прости греховете им. Но знаете ли, все още получавам писма от тези мили фермери и техните семейства. Много от тях ми пишат, споделяйки подобни мисли: „Помним Ви добре. Помним как дойдохте в нашата църква, когато бяхте млада. Проповядвахте толкова

обикновено. Сега Ви гледаме по телевизията и виждаме, че не сте се променила.” Това е най-големият комплимент, който бих могла да получа – да кажат, че не съм се променила. И защо да се променям? Евангелието е все същото. Божието Слово е същото и аз се моля никога да не се променя.

В ранните години на служението си аз чаках фермерите да приключат с доенето на кравите си, с орането и жъненето и чак тогава започвахме събрания. Когато започваше да се свечерява, те пристигаха един по един на служба. Проповядвала съм в почти всяко градче в Айдахо. Никъде не бях поканена и хората не ме искаха особено (за което не ги обвинявам), но аз така или иначе предлагашах своите услуги. Там, където църквите бяха затворени и нямаше проповедник, аз се появявах и казвах: „И без това църквата ви е затворена, така че не губите нищо. Ако ми позволите да проповядвам, може да спечелите нещо.” Това беше началото на моето духовно образование. Днес толкова много младежи се стремят да започнат от последното ниво на стълбата, да получат моментална слава и да станат известни. Аз знам къде започнах и от къде идвам. И никога няма да забравя.

Помня един случай, когато в пет часа сутринта една неделна сутрин аз подготвих в кухнята проповедта си за Янгстаун, Охайо. Хората от това служение са много скъпи за мен. те са невероятно верни, подкрепят ме в добро и лошо и аз винаги се опитвам да им дам най-доброто, което имам. Този път се бях върнала късно в събота вечерта от Питсбърг. Беше изминала една напрегната седмица, изпълнена с обаждания от цял свят – покана от Австралия, три от Англия, един известен пастор от Швеция ме канеше да проповядвам там, а друг искаше да отида в Норвегия.

В тази ранна утрин, уморена поради малкото време, което ми беше останало да си почина, сълзите ми започнаха да капят върху отворената Библия. Бях сама в къщата и поглеждайки нагоре, поговорих на Небесния Отец, все едно че Го виждах. Попитах: „Защо не направи така, че всичко това да ми се случи, когато бях на 16-17 години? Тогава никога не се уморявах физически. Защо трябваше да чакаш толкова дълго?”

Вярно е. Когато бях млада, не знаех умора. Можех цяла нощ да пътувам с автобус до следващото малко градче и после да проповядвам цял ден. Не ми трябваше да спя. Да, често бях гладна и често се случваше единствената ми храна да се състои от купа топла супа и малко хлебче (тогава това струваше 5 цента), но никога не се уморявах физически и правех точно онова, което исках, наслаждавайки се на всяка минута.

Отговорът на въпроса ми не дойде с гръм и трясък. Ако кажа, че съм чула Божия глас, ще излъжа, но Бог ми отговори по толкова определен начин, все едно че можех да Го видя и да чуя гласа Му. Ето какво ми каза: „Кетрин, ако тогава ти го бях дал, ти щеше да провалиш всичко.”

За момент застинах, но веднага разбрах какво искаше да каже Бог. Точно така! Аз трябваше да мина през процеса на растежа, трябваше ми време да се науча и да се подготвя. Но Той не избра да ме изпрати в семинария или в университет. Аз имах най-великия Учител в целия свят – Светия Дух. А когато Той е твоят Учител, доктрините лесно се изясняват. О, как изучавах своята Библия. Толкова бях гладна за Божието Слово!

В онези ранни години не ми идваше и на ум да отседна в хотел. То и нямаше хотели в селата, в които проповядвах. Понякога някой от дяконите на църквата

ми предоставяше своята гостна, където през зимата обикновено беше студено. Повечето от домовете в онези дни нямаха централно отопление и естествено, гостните стаи почти не се отопляваха. На всичко отгоре сякаш във всяка от тези свободни стаи висяха огромни портрети на баби и дядовци, и всички те гледаха намръщено. Завивах се с по няколко одеала, за да не замръзна, но когато отварях очи сутрин, ледените погледи на тези баби и дядовци успяваха да ме смразят.

Колко често се случваше да лежа по корем в леглото, увита с няколко одеала, вирайки се в Божието Слово, мъчейки се да го чета и да го изучавам. Аз знам Кой беше моят Учител. Знам защо днес имам своите познания относно Божието Слово. Това не стана просто ей така. Няма безплатен обяд – дори, когато става въпрос за духовни неща. Веднъж чух да казват за мен: „Кетрин Кулман е късметлийка.” Но тайната не беше в късмета. Аз знам каква цена платих.

Проповядвах за спасението из целия щат Айдахо на всеки, който беше готов да слуша. Но постепенно започнах да осъзнавам, че освен Отец и Сина има още някой – това беше третата личност на Троицата. Почувствах огромно желание да знам повече за Него и когато започнах да изследвам и изучавам Божието Слово, започнах да виждам, че изкуплението включва и божествено изцеление. Няма начин да изучаваш Божието Слово с отворено сърце и отворен ум и да не стигнеш до извода, че изцелението за физическото тяло, както и за цялата личност, е част от Библията.

Когато Исус извика: „Свърши се” на кръста, умря не само за нашите грехове – Той умря за цялата личност. В Исая 53:5 четем: „Той беше наранен заради нашите престъпления, бит беше заради нашите беззакония и с Неговите рани ние сме изцелени.” Когато вземаме Господна вечеря, ние участваме в хляба и виното, а всеки знае на какво е преобраз виното – това е пролятата кръв на Исус Христос. По време на първата Пасха евреите заколваха агне без недостатък и с кръвта му поръсваха стълбовете на вратите си. Тази кръв беше преобраз на Онзи, който трябваше да дойде в бъдещето, Божия Агнец. „Кръвта е, която изкупва душата” (Левит 17:11). За нашите грехове се проля съвършена кръв – кръвта на Сина на живия Бог.

Но в нощта на тази първа Пасха имаше нещо повече от кръвта. Мойсей каза на хората да ядат от месото на агнето. На какво е преобраз месото? На какво е преобраз хлябът, който вземаме на Господната вечеря? Това е Неговото тяло, което беше разкъсано на кръста: „С Неговите рани ние сме изцелени.” Има изцеление за теб и мен чрез разкъсаното тяло на Божия Син. Всеки път, когато вземате Господна вечеря, виното е за душата – то е преобраз на кръвта на Исус Христос, която изкупва душата. Хлябът няма нищо общо с прощението на греховете. Той е за изцелението на тялото. Чрез Исус Христос, Сина на Бог, има изцеление за цялата личност. Във всяка църква, в която се взема Господна вечеря и в която хората приемат хляба, би трябвало да има изцеление за тялото. Аз го видях! Святият Дух откри тази истина в сърцето ми. „Плът и кръв не са ти открили това, но Баща Ми, който е на небето” (Матей 16:17). Такива неща се разбират само духовно, поради което понякога и най-необразованият човек може да знае повече за дълбоките истини на Божието Слово, отколкото онзи, който е прекарал години в някакво училище, за да придобие знание.

В Библията видях, че Бог има изцеление за нас, но когато гледах многото евангелизатори, които изкарваха хората отпред за изцеление, не виждах

библейското изцеление. Независимо от това, че не го виждах обаче, аз знаех, че в Божието Слово има изцеление за физическото тяло. Това, че никой не се изцеляваше, не можеше да промени Божието Слово и с милиметър. Дори, ако трябваше да живея и да умира, без да видя нито едно свръхестествено изцеление на тялото, това нямаше да промени Божието Слово. Бог го е казал. Той го е дал. То беше там, в Словото Му и аз го исках. Трябваше да го преживея.

Започнах усилено да търся отговор. Посещавах много събрания, едно от които помня особено добре. Отидох там, за да потърся, но не открих това, което търсех. Започнах да плача и си тръгнах от събранието, без да мога да спра да ридая. Всичко, което можех да кажа, бяха думите на Мария Магдалена, когато откри празната гробница в онази първа Великденска утрин: „Взели са моя Господ и не зная къде са Го сложили” (Йоан 20:2).

Цяла нощ плаках неутешимо. Плаках и през целия следващ ден. Не можех да спра. Бях толкова гладна и жадна да получа отговор на въпросите си и знаех, че Бог е обещал: „Блажени са онези, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят” (Матей 5:6). Ето защо бях уверена, че Бог няма да се подиграе на глада в моето сърце и не преставах да търся. Знаех, че има отговор. Бях решена да чакам Бог.

И тогава се случи! Беше във Франклин, Пенсилвания, в старата шатра на Били Съндей. Само си помислете какво място избра Бог. Стоях на същия подиум, на който Били Съндей е проповядвал Евангелието години преди това. Бях отишла във Франклин чрез вяра, без да зная какво ме очаква. На първото събрание имаше само 38 души. На следващото събрание дойдоха почти 200. След тази служба палатката никога не успя да побере всички желаещи.

Точно по време на тази трета служба, докато проповядвах за Святия Дух и споделях на хората малкото, което бях научила за третата личност на Троицата, една жена се изправи и ме попита: „Кетрин, може ли да кажа нещо?”

Аз отговорих: „Разбира се.”

Тя каза много простичко: „Снощи, докато проповядваше, аз бях изцелена.”

Бях шокирана. Попитах: „От къде си сигурна?”

Тя отговори: „Моят лекар ми откри тумор. Докато ти проповядваше снощи, нещо се случи в тялото ми и аз бях толкова сигурна, че съм изцелена, че отидох при доктора, който отново ме прегледа. Той не откри никакъв тумор!”

Това е първото изцеление, което се случи в служението. Никакво полагање на ръце, никаква специална молитва. Жената просто си стояла там, сред публиката и слушала как проповядвам за силата на Святия Дух, когато чудото станало. От тогава насам съм виждала хиляди и хиляди изцеления. Каква е тайната ли? Тя е в третата личност на Троицата.

Събранията във Франклин продължиха и следващото голямо чудо стана следващата неделя. Ето тогава разбрах, че нещо се случва, че съм се докоснала до някакъв по-голям духовен ресурс. Не бях съвсем сигурна как е станало, но знаех, че Святия Дух има пръст в това. О, каква радост, каква тръпка, какво очакване ме изпълваше! Но същевременно знаех и разбирах толкова малко за тази Личност!

В онази следваща неделя отново проповядвах за Неговата мощна сила. На събранието присъстваха Джордж Ор – методист от Гроув Сити, Пенсилвания – и неговата съпруга. Той получаваше пенсия, тъй като бе ослепял с дясното си око по време на трудова злополука. Имаше всички необходими документи, които

удостоверяваха неговата инвалидност. Изпитваше големи болки, а на всичкото отгоре лявото му око твърде бързо отслабваше.

Докато карал към къщи след онази неделна служба заедно със съпругата си и някои приятели, Джордж внезапно осъзнал, че вижда маркировките по пътя. Когато се изкачили по едно възвишение, той се обърнал към жена си и попитал: „Какво стана със слънцето току що?“ Тя го погледнала въпросително и той ѝ обяснил, че му се сторило, че слънцето изведнъж избухнало иззад някакъв облак.

Жена му каза: „Не, не съм забелязала нищо такова.“

През останалата част от пътя те почти не разговаряли. Когато Джордж влязъл в кухнята, първото, което видял, бил часовникът. Докато стоял там на прага, той осъзнал, че вижда часовника ясно – че и двете му очи виждали съвършено! Окото, заради което получавал пълна пенсия, прогледнало, а другото му око се възстановило. Никой не беше полагал ръце на Джордж Ор. Никой не се беше молил за него. Аз дори не бях там. Но нещо славно се случило с него! Господин Ор дойде на служба следващата вечер и разказа какво се е случило. Лицето му светеше и нямаше нужда някой да го убеждава, че физическото изцеление е реално!

Каква беше тайната на това чудо? Нямаше къде другаде да потърся отговора, освен в Божието Слово и докато търсех, разбирането ми се изостри. Представих си трите личности на Троицата, седнали на една голяма кръгла маса, за да планират спасението на човечеството. Единствено съвършената, безгрешна кръв можеше да изкупи човешките грехове и единствено Божият Син можеше да пролее такава кръв, защото Той беше абсолютното Божество, самият Син на живия Бог. Но за да плати цената за спасението на човечеството. Единствено съвършената, безгрешна кръв можеше да изкупи човешките грехове и единствено Божият Син можеше да пролее такава кръв, защото Той беше абсолютното Божество, самият Син на живия Бог. Но за да плати цената за спасението на хората, Той трябваше да дойде в плът. Затова Той се принесе на Отец чрез Святия Дух.

Понякога си мисля за хората, които се опитват да подценят силата на Святия Дух и отказват да приемат, че Той е личност. Но помнете, ако Исус можеше да Му се довери, ако Исус можеше да заложи всичко на Святия Дух, то със сигурност и ние можем да си позволим да се доверяваме на Святия Дух. Исус познаваше Святия Дух. Той познаваше мощната трета личност на Троицата повече, отколкото някой човек въобще може да Го познава. При цялата дълбочина на своето духовно прозрение, при всички тайни, които Бог бе открил на Павел, при цялата слава, която преживя, Павел никога не е познавал силата на Святия Дух така, както Исус я познаваше. Никой не я е познал така. Святият Дух беше възкресяващата сила и Исус знаеше това. Исус имаше вяра и пълно доверие в Святия Дух и аз вярвам, че знаейки всичко, което Го очакваше на земята, Исус се обърна първо към Святия Дух и каза: „Ако Ти дойдеш с Мен, ако бъдеш с Мен, Аз ще отида.“

Вярвам, че Святият Дух е разбрал много добре и е кимнал в съгласие. Точно тогава Бог даде Своя единствен Син, за да имаме ти и аз вечен живот. Исус дойде в плът. Той порасна, но трите личности на Троицата се събраха заедно едва, когато Исус излезе от водата след кръщението. Какъв славен момент е било, когато Исус излезе от тези води и Божият глас каза: „Това е Моят

възлюбен Син, в когото е Моето благоволение” (Матей 3:17). Никой не може да застане пред Създателя или пред съдилището на Бог и да каже: „Аз не знаех кой е Исус.” Сам Бог се погрижи да премахне всяко съмнение по този въпрос. Никой не може да се оправдае с невежество, защото сам Бог проговори на хората, които се бяха събрали при реката Йордан в онзи ден, и на всички следващи поколения, казвайки: „Това е Моят възлюбен Син, в когото е Моето благоволение!”

В този момент нещо се случи. Святият Дух дойде върху Исус в образа на гълъб. Трябва да е било едно от най-великите и най-славни преживявания на Учителя през живота Му на тази земя. Почти чувам шепота на Святия Дух: „Вече съм тук и нещата ще започнат да се случват. Всичко върви по график. Аз ще спазвам Моята част от споразумението. Ти спазвай Твоята и човечеството ще получи спасение за всяка област от живота. Аз Съм тук!”

Тогава вече можеше да започнат да се случват чудеса. И аз, като всички останали, говоря за чудесата на Исус. Четем за чудесата в служението на Исус и винаги свързваме Исус с извършването на тези чудеса. Но истината е, че чудесата бяха резултат от силата на Святия Дух.

Когато Исус ходеше по земята, Той беше толкова Бог, че все едно не беше човек, и същевременно беше толкова много човек – все едно, че не беше Бог. Затова, когато бе изкушаван от дявола, Той можеше да се поддаде на тези изкушения. Сблъсъкът в пустинята не беше първата среща между Исус и сатана. Те се познаваха от преди. Исус познаваше сатана, преди той да стане сатана, когато се наричаше Луцифер преди неговото падение. Познаваше го, преди да каже в сърцето си: „Ще бъда като всевишния” (Исаия 14:14) и да се разбунтува срещу Бог. Когато Бог го изхвърли от Небето, Луцифер, който ходеше сред огнените камъни (Езекиил 28:14), се превърна в противоположното на онова, което беше. Днес ние го познаваме като сатана – принцът на тъмнината, обвинителят, противникът, дяволът.

Не, това не беше първата среща между Исус и дявола. Когато дяволът се изправи пред Исус и Му предложи цялата власт на планетата, ако му се поклони и му служи, Исус знаеше, че дяволът не лъже. Дори и в този час сатана все още има власт над земята, на която господарства над хиляди, а може би милиони ангели. Нашата земя беше неговата велика империя и той все още има власт над нея. Исус можеше да се обърне към него и да каже: „Ти си лъжец”, но Исус знаеше, че сатана не лъже и че докато Той не се завърне на земята като Цар на царете и Господ на господарите, сатана няма да се откаже от властта си над тази земя. Това е една от причините сатана да работи толкова усърдно. Той знае, че дните и часовете му са преброени. Не му остава много време като управник на света. Идва ден, в който лицето на земята ще бъде преобразувано чрез огън и новият Ерусалим, който апостол Йоан видя, ще слезе на земята (Откровение 21:2), и тогава тази стара планета ще се превърне в нашия вечен дом. В онзи ден сам Исус ще вземе властта над земята и ние ще участваме в Неговото наследство и ще управляваме заедно с Него.

Чудесата в служението на Исус бяха извършени от Святия Дух. Исус беше дошъл на земята в плът и Той знаеше, че силата на Святия Дух е отговорна за чудесата, че Той зависи от третата Личност на Троицата за всяко чудо в Своето служение. Затова преди да се върне в слава и да заеме мястото Си като Първосвещеник отдясно на Отец, Исус даде дар на Своята Църква, на която Той

е глава. Най-големият дар, който можеше да даде, беше Онзи, който Му беше останал верен, докато ходеше по земята; Онзи, който никога не Го остави и разочарова; Онзи, у когото беше силата на Бог. Този дар – Святия Дух – беше обещан чрез последните Му думи, преди да се възнесе при Отец: „Ще получите сила, след като Святия Дух дойде върху вас” (Деяния 1:8).

Вижте, даването е нещо, което естествено произлиза от любовта, а любовта е действие. Живата Църква – тялото от вярващи – беше Божият дар за Исус и Исус се моли за „тези, които Ти си Ми дал” в ходатайствената Си молитва към Отец, преди да отиде на кръста (Йоан 17:11). Следвайки примера на любовта на Отец, Исус поиска да даде дар на Своята Църква, на онези, които Бог Му беше дал, и Той даде Святия Дух.

Иска ми се да можех да застана на най-високата планина и да викам, докато всеки мъж, всяка жена, всеки свещеник, всеки равин и всеки служител чуе и разбере. Този чуден дар, който Исус даде на Своето тяло от вярващи, е скъпоценен и свят. Какъв по-голям дар можеше да даде Исус от Оня, който беше отговорен за чудесата в служението Му, Оня, който Му беше дал сила и чиято мощ Го бе възкресила от мъртвите – Святия Дух?

Исус помнеше славните проявления на силата на третата личност на Троицата. Знаеше каква голяма утеха Му носеше Святия Дух (гръцката дума параклетос, която е преведена като Утешител, означава също ходатай, адвокат, съветник, помощник, който стои до теб или който ти дава сила). Той знаеше, че Святия Дух Му бе давал сила по време на самотните дни, когато беше заплюван и подиграван и когато сякаш целият свят не Го разбираше. Всички, дори учениците Му, Го изоставиха. Но Святия Дух беше винаги с Него и Го подкрепяше. Святия Дух беше мощната възкресителна сила в онази първа Великденска утрин, която даде на Исус победа над смъртта и гроба.

Познавате ли славната подкрепяща сила на Святия Дух? Павел я познаваше. Може би се е чувствал, както се чувствам аз в момента, докато мисля за духовните преживявания, близостта и дълбочината и славата на духовните срещи, които съм имала. Исус е толкова милостив и любовта на Бог не може да бъде схваната. Къде щяхме да бъдем, без милостта на Господ или без любовта на Бог? Но не спирайте до тук. Ние имаме общението със Святия Дух, тази близост и единство, които можем да усетим в среднощния час, когато е тъмно. Исус не беше победен от изкушенията благодарение на силата и присъствието на Святия Дух.

Ти и аз не можем да бъдем победители чрез собствената си сила. Не можем да бъдем силни, освен чрез силата на Святия Дух. Познавате ли Го по такъв начин? Исус Го познаваше. Исус разбираше. Исус знаеше тайната на Своята победа на земята. Ето защо Той обеща: „Ще получите сила”. Каква сила? Същата сила, която се проявяваше в Неговото служение и в ежедневния Му живот. Виждате ли? Ако само можех да изразя с думи онова, което знам. Най-великият ден в служението ми е денят, в който научих за Святия Дух. Това промени цялото ми служение.

Може би ти си служител и нямаш резултати в служението си? Може би си обезкуражен? Ужасяваш се, като си помислиш, че трябва да излезеш на амвона и да проповядваш неделя след неделя? Иска ти се да можеше да бъдеш един обикновен вярващ, а не служител? Толкова е обезкуражаващо, когато не виждаш резултати. Ако не си удовлетворен, съветвам те да предадеш всичко, цялото си

служение на Святия Дух. Предай себе си и волята си на Святия Дух. Ако го направиш, ще имаш ново служение. Ще бъдеш нов човек, ще имаш ново събрание. Ще имаш ново видение и ще имаш резултати.

„Ще получите сила, след като Святият Дух слезе върху вас.“ Какво се случи в деня на Петдесетница? Святият Дух дойде. Исус обеща, че Той ще дойде и ние знаем, че Исус пристигна на небето навреме, тъй като Святият Дух също пристигна навреме. Исус каза: „За вас е важно аз да замина, защото ако не замина, Утешителят няма да дойде при вас, но ако замина, ще ви Го изпратя“ (Йоан 16:7).

С други думи Исус каза, че Той трябва да се върне и да заеме мястото Си на велик Първосвещеник отдясно на Бог Отец и че след пристигането Му в слава, Той ще изпрати Святия Дух. Ако Святият Дух пристигне, както Исус казва, учениците ще са спокойни, че Той е отишъл на Небето, че е заел своята позиция като Първосвещеник и че всичко работи по план.

Исус спазва Своето обещание. Сто и двайсетте бяха изпълнени със Святия Дух на Петдесетница. Нещата започнаха да се случват! Това бяха вълнуващи дни за ранната църква. Но запомнете нещо: ние говорим за деня на Петдесетницата така, сякаш е преминал. Но ние все още живеем в деня на Петдесетница!

Днес е денят на Петдесетница и ние имаме пълното право да виждаме в църквите си днес същите неща, които се случиха в онзи първи ден на Петдесетница. Защо? Защото Святият Дух е личността, която притежава силата. Денят на Петдесетница няма да свърши, докато Святият Дух не си замине, а когато Святият Дух си замине, Той ще вземе със Себе Си и Църквата – членовете на Христовото тяло. Ние наричаме това събитие Грабването на Църквата, когато настоящата ера – денят на Петдесетницата – ще приключи.

Каква е тайната на силата в служението ми? Тайната е в личността на Святия Дух. Избрах да приема подаръка, който Исус ни остави, и ако ти направиш същото, никога няма да съжаляваш.

2. ВОЛЯТА НА БОГ

Животът е най-важното нещо на света. След душата нищо друго на тази земя не е толкова важно за Бог, колкото човешкият живот. Днес обаче, животът изглежда доста евтин. Постоянно се обсъжда въпросът „за“ или „против“ аборта. Ежедневниците са изпълнени със съобщения за безброй много бедствия. Всеки ден в новините се съобщава за трагични инциденти, които отнемат живота на хиляди хора. Съчувстваме им, но сгъваме вестника и го оставяме настрана. Изключваме радиото или телевизора и лесно забравяме всичко това. В очите на хората животът е поевтинял.

В очите на Бог обаче, няма нищо по-скъпоценно от човешкият живот. Няма по-голямо съкровище от него и никакво земно притежание не го надминава по стойност. Животът е толкова безценен, че Бог издаде заповед никой човек да няма власт да отнеме живота на друг. Единствено Бог притежава пълната сила да дава живот и суверенната власт да отнема човешки живот. За да защити всеки човешки живот, Бог каза: „Не убивай!“ (Изход 20:13).

Човешките същества са толкова важни в очите на Бог, че на небето Той има план за живота на всеки човек, и то подробен. В Господната молитва четем: „Да

бъде извършена Твоята воля на земята така, както е на небето” (Матей 6:10), което недвусмислено показва, че на небето има определена воля за живота на всеки. Следователно за всеки човешки живот на земята има план. Волята, която е записана на небето, е Божията воля. Волята, която се изпълнява на земята, е нашата воля. Има две воли, отделени и различни една от друга.

Винаги, когато посвещавам на Бог някое бебе, докато държа в ръцете си това скъпоценно същество, аз се моля за него с най-великата молитва, с която мисля, че мога да се моля за едно новородено – да изживее живота си според съвършената воля на Бог. Няма по-голяма молитва, с която да се моля, защото съм убедена без всякакво съмнение, че когато новороденото бебе изплаче за първи път и поеме своя първи дъх, Бог има план за съвършеното протичане на неговия живот. Бог не прави абсолютно нищо несъвършено. Той е съвършената прецизност.

Когато Бог изговори световите в съществуване, Той имаше съвършен план. Вярвам, че дълго преди Исус да се роди на земята, Отец, Синът и Святият Дух са седнали на една кръгла маса и са обсъдили плана за изкуплението на хората. Преди Исус да бъде принесен чрез Святия Дух като изкупление пред Бог Отец за човешките души, имаше прецизен план, перфектно изработена програма. Вярвам, че Бог е имал съвършен план за Авраам, съвършен план за Илия и за Мойсей. Бог никога не работи небрежно. Ако изучавате Писанията, ще видите, че Бог има съвършен план за народа на Израел, според който те живеят и до ден днешен, изпълнявайки пророчествата на Божието Слово.

Бог имаше съвършен план за живота на апостол Павел и тъй като Той е безпристрастен спрямо различните хора, Той има съвършен план и за твоя живот – и никой, дори всички демони от ада, не могат да ме убедят, че това не е истина. Моята дълбока вяра в това ме кара да се вълнувам винаги, когато чета един стих от Божието Слово. Това са думите на Исус, когато се изправи пред Пилат. Той каза: „С тази цел се родих и затова дойдох на света” (Йоан 18:37).

Понякога не разбирам работата на Бог в живота ми, но знам, че Той има съвършен план и цел за мен. Аз не съм избрала страната, в която съм се родила. Нито пък съм избрала века, в който живея. Не аз избрах пола си, защото ако бях имала избор, щях да избира да съм мъж. За мен щеше да е хиляди пъти по-лесно да стоя зад амвона и да проповядвам Евангелието, ако се бях родила мъж. Като жена аз бях „осъдена” още преди да започна да проповядвам. Работата ми щеше да бъде много по-лека, ако бях мъж, защото срещу жените проповедници се изправят толкова много предразсъдъци. Но никой не ми даде право да избира своя пол.

Никой не ми даде право на избор и що се отнася до външния ми вид. Ако можех да избирам, Бог знае, че никога нямаше да си сложа червена коса. Не съм имала право на глас по въпроса кога да се появя на този свят, както нямам право на глас и по въпроса кога да го напусна. Всичко това лежи в ръцете на един мъдър Бог. Аз зная, че там някъде има една скъпоценна душа, може би възрастна християнка, чиито близки роднини вече са преминали на другия бряг. Тя се чувства толкова самотна, толкова отчаяно желае и тя да отиде там. Би дала всичко на света, за да може да се прибере във вечния си дом. Не намира никаква причина да продължава да живее. И все пак тя няма право на глас по въпроса кога ще умре и всичко, което може да прави, е да чака Господ да каже: „Времето ти дойде, ела си у дома.”

Освен това съм сигурна, че познавате човек, който е имал безброй причини да живее, но който в разцвета на младостта си е бил взет „преди времето си“. Аз нямам отговор защо. Само знам, че на върха стои Един – всемогъщият Бог, в чиито очи най-ценното нещо в света е човешкият живот. Ние сме в ръката Му и в Негова власт е да дава или да отнема човешки живот. Той казва кога и как да настъпи смъртта. Може да си мислиш, че си просто един от милионите хора, и че Бог въобще не Го е грижа за теб като за отделен човек.

Може да мислиш, че когато ти казвам, че Бог има съвършен план за твоя живот, аз говоря за нещо далечно и неясно. Но това не е вярно. Някога замислял ли си се, че в очите на Бог ти си толкова индивидуален, че Той е направил така, че никой по лицето на земята да няма същите отпечатъци като твоите? Не можеш да не признаеш, че само това е доста голямо доказателство колко силно откроен си ти в очите на Бога. Всеки час и всеки ден от живота ти е важен. Животът ти минава само веднъж и след като часовникът удари полунощ, ти не можеш да върнеш нито един шанс, не можеш да преживееш отново дори и секунда от изминалия ден. Той си е отишъл завинаги, превърнал се е в минало.

Човекът е странна комбинация от вечно и материално. Когато си се родил и си поел дъх за първи път, в твоето тяло е влязла душа, която има вечен живот. Смъртта не може да докосне тази душа. Тялото се връща при пръстта, откъдето е произлязло, но една част от теб – твоята душа – е вечна. Нищо не може да я унищожи.

Освен това ти си роден с воля – воля, отделна и различна от волята на всеки останал. Ти си свободен да упражняваш тази свободна воля. Ти си човек със свободна воля и можеш сам да различаваш доброто и злото. Можеш да правиш с живота си каквото пожелаеш. Има мнозина, които ходят в поражение, преследвани от проблемите на живота, докато в същото време са могли да бъдат духовни гиганти, лидери и хора, живеещи в победа, ако само бяха подчинили волята си на съвършената воля на Бог.

Поради същата причина никой не може да каже, че Бог ги е осъдил или изпратил в ада. Никой не може да обвини Бог за това, че е отишъл в ада. Всеки от нас упражнява собствената си воля и избира дали да приеме или не Христос и Неговата прошка, дали да приеме Божествеността и святостта на Божия Син, или да отхвърли целия план на спасението. Ние сме хора със свободна воля.

Дори сам Исус Христос, самият Син на живия Бог имаше воля, отделна и различна от волята на Своя Баща. Преди да плати цената в пълнота, последното нещо, което Той направи, беше да подчини Своята воля на волята на Баща Си: „Да бъде Твоята воля на земята, както е на небето.“ Най-големият пример за пълно предаване на Божията воля ни беше даден от самия Син на Бог. Макар че Исус вече се беше принесъл чрез Святия Дух за спасението на изгубените човешки души, планът за спасение можеше да не бъде доведен до край. Исус имаше правото да упражни Своята собствена воля и можеше да погледне нагоре и да каже: „Татко, не мога повече.“ Но вместо това в последния момент Той предаде Своята воля и каза: „Но не Моята воля, а Твоята да бъде“ (Лука 22:42).

По същия начин и ти имаш воля, която трябва да упражняваш. Ти си отговорен за своята воля. Аз съм отговорна за моята воля. За да обясня по-добре какво се опитвам да кажа, нека ви споделя нещо, което ми се случи, когато бях на не повече от петнайсет години.

Бях неопитна, без обучение, но знаех, че съм новородена и че съм призвана в служение. Един скъп възрастен християнин, брат Маклауд, който в младостта си бил истински духовен гигант, ми даде съвет, който никога няма да забравя. Поглеждайки назад, осъзнавам, че тогава не съм имала и най-бегла представа какво има предвид. Брат Маклауд беше слаб и изнемощял, изглеждаше почти като мъртвец – вероятно беше над осемдесет. Все още си спомням как събра дланите ми със своите кокалести ръце, стисна ги с цялата сила, която имаше, и ме погледна право в очите, казвайки: „Момичето ми, моето служение привършва. Изживях дните си. Скоро ще се прибера у дома, но ти си млада. Целият ти живот е пред теб. Бог ти е приготвил голяма работа. Искам да ти дам само един кратък съвет. Ето какъв: Никога не излизай от волята на Бог.”

Аз се усмихнах и му благодарих, но нямах ни най-малка представа за какво ми говори. Бях на петнайсет, без опит и въобще не разбирах колко ценни думи излязоха от устата на този светия. Но сега знам. Днес знам онова, което тогава не знаех.

Аз не се страхувам от силата на дявола, защото служа на Един, чиято сила е по-голяма от силата на сатана. Не се страхувам от силите на сатана, защото принадлежа на Онзи, чиято сила надвишава многократно силата на всички демони от ада. Страхувам се само от едно нещо – да не изляза от Божиата воля. Повече от всичко друго на света аз желая Неговата съвършена воля, защото когато съм в центъра на Неговата съвършена воля, аз имам Неговото благоволение, имам Неговото благословение, имам Неговото одобрение и всъщност имам най-доброто от небето. Цялата сила и слава на небето са с мен. Обиколена съм от Неговата любов. Всичко Негово е мое. Той ме защитава, води, направлява ме и ми дава Своята мъдрост.

Скъпи мои, центърът на съвършената Божия воля е най-прекрасното място в цялата Вселена. Все пак има времена, когато най-трудното нещо е да разбереш Божиата воля, защото съществува съвършена Божия воля и допустима Божия воля, което мога да ви докажа от Словото.

В Псалм 106:11-15 се казва: „Водите покриха противниците им; не остана нито един от тях. Тогава повярваха думите Му, пееха хвалата Му.” Те бяха на върха на планината, защото Бог им беше дал победа. Но вижте после! Присъщо на човешката природа: „Но скоро забравиха делата Му, не изчакаха Неговия съвет, но се полакомиха твърде много в пустинята и изпитаха Бог в безводната страна. И Той им даде това, което искаха, но изпрати слабост в душите им.”

Ето тук имаме конкретен пример как Бог даде на народа Си онова, което пожела, което поиска, за което помоли. Но съвършената Му воля за тях не беше такава. Това не беше най-доброто от небето за тях, но Той им го даде, понеже те го поискаха, пожелаха и потърсиха. Давайки им това, което поискаха, Бог им даде Своята допустима воля.

Това, скъпи мои, означава за мен повече, отколкото мога да обясня, защото откакто започнах служение, извървах доста път. Аз трябваше да се науча по трудния начин. Всъщност на мен ми се струва, че всичко в живота съм научила по трудния начин. Толкова често съм падала и съм си навличала толкова много проблеми. Не мога да обвиня Бог за нито едно от нещастията в живота ми, защото поглеждайки назад, виждам, че сама съм си навлякла всички тях.

Аз съм от онези създания, които по природа са нетърпеливи. Просто ми липсва търпение. Това е част от естествения ми характер. Както казах и преди в това

послание, аз нямах избор дали да бъда родена, дали да бъда жена. По същия начин не съм избирала и характера си. Мисля, че е чудесно да си търпелив. Но на мен какво ми се е паднало? Характер, в който има всичко друго освен търпение. Аз съм толкова припряна. Всичко трябва да бъде направено сега. Просто не мога да чакам!

Ето защо знаей, че често съм получавала допустимата воля на Бог, тъй като не съм можела да чакам. Стъпвах там, където дори ангелите се страхуват да отидат. Молех се, блъсках по небесните порти, умолявах: „Небесни Татко, сега. Трябва да стане сега!” Той виждаше искреността на сърцето ми и не искаше да разочарова увереността ми в Него. Така че, казваше: „Добре, дете Мое. Ще ти дам това, което искаш. Ще отговоря на молитвата ти, но по този начин не мога да ти дам нищо по-добро от второ качество.” Ако бях изчакала още малко, в много случаи щеше да бъде доста по-добре за мен. Какво ми даваше Бог? Той ми даваше пожеланото от сърцето ми, но изпращаше слабост в душата ми, както направи и с децата на Израел. Това не беше Неговото най-добро за мен. Не беше според Неговия план за живота ми.

Да знаеш Божията съвършена воля е едно от най-трудните неща в света. Никой не може да ти каже каква е съвършената воля на Бог за твоя живот. Хора са идвали да ме питат: „Госпожице Кулман, каква е съвършената воля на Бог за мен?” Не мога да дам отговор на този въпрос. Достатъчно трудно ми е да открива каква е съвършената Божия воля за моя собствен живот. Никой не може да каже на друг човек каква е съвършената Божия воля за него, както никой не може да каже каква е съвършената Божия воля за моя живот. И на теб, както и на мен, ни е достатъчно трудно да се погрижим за съвършената Божия воля за собствения си живот.

Но ще ви кажа една тайна, която научих след много опитности, и която ми струваше много горчиви сълзи и сърдечна болка. Искате ли да знаете Божията воля за вашия живот? С искреност ли търсите волята Му относно определен проблем? С пълно съзнание ли търсите Божията воля по даден въпрос? Ще познаете Неговата воля единствено, когато предадете собствената си воля на Него, когато повече нямате собствена воля, а вместо това се молите: „Не моята воля, а Твоята да бъде.”

В Гетсимания Исус предаде Своята воля на волята на Отец и когато ти стигнеш до мястото на пълното предаване, до там, че да нямаш собствена воля, точно тогава ще познаеш Божията съвършена воля, а не Неговата допустима воля.

Точно това иска да каже Павел в Римляни 8:26-27 „По същия начин и Духът ни помага в нашите немощи, защото не знаем как да се молим.” Колко често ни се случва да не знаем как трябва да се молим. Но Павел продължава: „Духът сам ходатайства за нас чрез неизговорими стенания. И Онзи, който изследва сърцата, знае какъв е умът на Духа, защото Той ходатайства за светиите според волята на Бог.”

Тук Павел ни дава отговор, защото той също беше стигнал до място, в което не знаеше съвършената воля на Бог и не можеше да разбере как да се моли. За наше щастие, той ни показва начина, по който е успял да се справи. Перифразирано, Павел ни казва следното:

„Отивам там, където мога да затворя вратата след себе си. Предавам изцяло волята си на волята на Отец. Довеждам се до такова място, в което нямам собствена воля, а после двете воли стават една. Предавам себе си на волята на Отец, но не зная как да се моля, нито каква е Неговата воля. Притихвам и позволявам на Святия Дух, който знае съвършената воля на Бог, да се моли чрез мен и в мен, и Той ми показва съвършената Божия воля.”

Сега вече знам какво имаше предвид скъпият брат Маклауд. Когато си в съвършената воля на Бог, дори да минаваш през дълбоки води, в ума ти има мир, в душата ти има спокойствие, което надминава всяко разбиране. Независимо от трудностите, ти можеш да се усмихваш, макар и да не разбираш. Можеш да се усмихваш, когато застанеш до пресния гроб. Можеш да се усмихваш, когато слънцето е престанало да свети. Можеш да се усмихваш, когато камъните израняват краката ти. Можеш да се усмихваш, когато си потънал в разочарование – понеже знаеш, че си в центъра на Божията съвършена воля. Направил ли си първата крачка от съвършената Божия воля за теб? Приел ли си Христос в сърцето си? Ако в този момент не си християнин, ти си извън съвършената воля на Бог. Част от Неговата съвършена воля е всеки човек да познае Неговия Син като Спасител и Изкупител. Той не желае нито една душа да загине. Ако ти все още живееш извън това прекрасно наследство, без да познаваш Бог като Баща, това е поради собствения ти избор. Първото желание на Бог за теб е чрез Исус Христос да имаш връзка с Него, която ще ти донесе победоносен живот.

Но Бог не насилва никого да живее в Неговата съвършена воля. Като свободен човек ти имаш право на избор да упражняваш собствената си воля, независимо от волята на Святия Бог. днес хиляди хора правят това. Те упражняват волята си независимо от волята на Бог и живеят противно на волята Му, понеже използват волята си, за да живеят според собствените си предпочитания.

Искам да разбереш нещо. Ако упражняваш волята си противно на Божията воля, ти няма да получиш Неговото най-добро, няма да получиш това, което Бог е приготвил за теб – най-доброто от небето според Неговия план за теб.

Ние сме създадени за Бог, направени по Негов образ и подобие и сърцата ни никога няма да имат покой, докато не се предадат на Него. Животът ни е безсмислен, докато не започнем да живеем според водителството на Святия Дух и съвършената воля на Бог.

3. ПОБЕДА НАД ИЗКУШЕНИЯТА

Всяко човешко същество се изправя пред изкушения. Няма ден, час или минута, в която ние като хора със свободна воля да не се сблъскваме с изкушения под една или друга форма. Когато Исус ходеше по земята, Той беше човек от плът до толкова, че все едно не беше Бог, поради което е добре запознат с всички изкушения, пред които се изправят хората. Трудностите, които преследват човешката душа, не са Му непознати. Исус беше изкушаван в пустинята от същия дявол, който изкушава теб и мен, но след изкушенията Той беше толкова

съвършен, колкото и преди тях, толкова съвършен, колкото би бил и ако никога не бе изкушаван.

Новородените Божии деца в ранните стадии на духовното си развитие рядко преживяват големите трудности и изкушения, които идват срещу вече поотрасналите духовно християни. Може да се каже, че Бог издига стена около новородените християни, но като започнат да растат и да напредват в духовните неща, на пътя им се появяват скрити опасности, които ги дебнат.

Ето тук много проповедници правят грешка. В желанието си да накарат хората да приемат Христос като Спасител, те изкарват християнския живот толкова сладникав, че невярващите си правят извода, че след като се новородят, няма да има повече изкушения, че след чудесното духовно новорождение всички конфликти ще изчезнат.

Но ние трябва да предупреждаваме младите вярващи, че макар да са тръгнали по пътя на живота, изкушения ще идват. Не бива да забравяме, че врагът на нашите души е доста активен и че колкото повече отдаваме живота си на Бог, толкова по-големи ще бъдат изкушенията. Ние трябва да бдим! Повярвайте ми, докато живеем на тази планета в тела от плът и кръв и докато врагът на душата ни обикаля този свят, ще идват изкушения. Няма значение колко си духовен – изкушения ще има.

Говорила съм с хора, които казват, че са на толкова високо духовно ниво, че повече не срещат изкушения. Когато чуя някой да говори така, аз му се усмихвам, но в себе си знам: „Ти просто се заблуждаваш. Ти си единственият, който вярва, че няма изкушения.” Не бих спорила с такъв човек относно взаимоотношенията му с Бог, нито бих казала, че не е Божие дете, както и не бих спорила с него по отношение на духовните му преживявания. Не бих се опитвала да му обясня, че не е отишъл достатъчно дълбоко в Божиите неща. Бих се съгласила с него във всичко, но не бих приела нито една доктрина, която казва, че можем да се издигнем на толкова високо духовно ниво, че никога повече да не бъдем изкушавани.

Самият апостол Павел, който е един от най-великите светии, живели някога, изпитваше постоянна борба в себе си по отношение на изкушенията. Той беше посветен, предаден и живееше за Бог, иначе Бог не би могъл да го използва и да му открие дълбоките духовни тайни на Своята сила. И все пак Павел каза, че е в постоянна битка с изкушенията и плътта – същите изкушения, които ти и аз срещаме. Защо ли? Защото той все още живееше в плътско тяло, а нашата плът е тленна. Плътта ни е смъртна. Ти и аз ще срещаме изкушения до тогава, докато дишаме, независимо колко дълбоко духовни сме.

Докато живеем в плът и докато телата ни са тленни, ще ни се налага да се борим с плътта. Яков 1:13-15 казва: „Никой, който се изкушава, да не казва: Бог ме изкушава, защото Бог се не изкушава от зло и Той никого не изкушава. А който се изкушава, се завлича и подлъгва от собствената си страст; и тогава страстта зачева и ражда грях, а грехът, като се развие напълно ражда смърт.”

Когато срещате различни изкушения, не мислете, че сте се провалили, че сте отпаднали духовно или че сте изгубили територия в духовния свят. Колкото повече се молите и колкото повече време прекарвате, търсейки Бог, толкова почувствителни ще ставате към Святия Дух и толкова повече ще растете духовно. В същото време обаче, толкова по-големи ще стават вашите изкушения и изпитания.

Искушението само по себе си не е грях. И най-големият светия, който живее днес, ще среща изкушения, защото дяволът все още е жив и защото всеки Божий светия все още живее в тяло от тленна плът. Така че, ще бъдем изкушавани. Все още ще се срещаме със страстите на плътта по един или друг начин, но самото изкушение не е грях. То се превръща в грях единствено когато му се поддадем.

Един спомен стои много ясно в съзнанието ми. Когато започнах служението си в щата Айдахо, бях доста млада, но някои от хората от малките градчета, в които проповядвах, все още ми пишат. Сещам се какво си мислех след петата служба там. Докато отивах към стаята, в която трябваше да спя, се чудех: „Какво друго мога да проповядвам? В Библията няма друго. Изпроповядвах всички възможни проповеди. Не мога да измисля никаква друга проповед.”

Сега се усмихвам, когато си спомням тези свои мисли, защото от тогава до днес Святият Дух ми е открил още много, много истини, за които знам, че са само върхът на айсберга. Знаете ли каква е тайната? Аз пораснах. Ако ти си здрав християнин и имаш в себе си Божествения живот на Исус, ти ще растеш и ще се развиваш духовно.

Днес мога да те заведа на една задънена улица в един град, на която предадох всичко на Исус – дух, душа и тяло. Докато ходех по тази улица с лице, обляно в сълзи, за първи път ми се случваше да нямам нищо от себе си, а да имам всичко от Него. Когато се предадох напълно, Святият Дух взе изпразнения съд, а това е всичко, от което Той се нуждае. Този ден сложи началото на най-славната част от живота ми. Аз нямах истинско служение, докато не дойде този ден, в който предадох всичко на Исус, докато ходех по тази задънена улица.

Но запомнете: колкото повече се посветите, толкова по-големи ще бъдат изкушенията. Изпълването със Святия Дух носи огромна отговорност и когато продължим да напредваме в духовния си растеж, пред нас ще се изправят все нови и нови и все по-силни изкушения. Те ще ни очакват на всеки завой. Има изкушения, които те подтикват към себеизтъкване, изкушения да търсиш почит и признание, изкушения за материална печалба. Изкушенията са навсякъде. Прекрасната истина, която сега споделям, е съществувала и в онзи ден, когато мислех, че вече няма какво да проповядвам. Тъй като бях духовно млада, не виждах дълбочината на значението на Божието Слово. Трябваше да порасна и когато това стана, Святият Дух започна да ми открива по-дълбоки духовни истини. Те бяха като хляб за душата ми. Аз се развивах. Растях духовно точно така, както и бебето расте физически, когато получава правилната храна. Първо млякото, после и по-твърдата храна. Не след дълго детето вече дъвче картофи и зеленчуци, а после идва денят, в който то сядва до бащата и казва: „Тате, и аз искам като твоята пържола.”

Тайната е в растежа – колкото повече се молите, колкото повече време прекарвате, четейки и размишлявайки върху Божието Слово, колкото повече усилия полагате да усъвършенствате душата си, толкова по-чувствителни ще ставате към Духа. Когато станете по-чувствителни и по-духовни, молитвите ви ще станат по-ефективни и работата, която вършите за Бог, ще стане по-голяма. В резултат на това Бог ще започне да ви използва по по-славен начин и вие ще напредвате в духовните неща. Но като всичко останало във Вселената, това предизвиква обратна реакция и ще видите, че към вас ще се приближат изкушения, с каквито не сте се срещали, когато сте били духовни бебета малко след като сте се новородили. Сигурна съм, че ще се съгласите с мен, че

изкушенията винаги изглеждат твърде тежки, за да се справим с тях сами и че на никой не му се иска да среща по-големи изкушения, така че може да запитате: „Тогава какъв е начинът? Какъв е отговорът?”

Като начало трябва да погледнете на себе си през Божиите очи. Погледнете се право в лицето. Най-лесно е да отидете до най-близкото огледало, да се погледнете в лицето и да признаете своята слабост. Ако направите това признание, ако изповядате своята слабост, вие вече сте спечелили 90% от битката. От тук нататък цялото небе е на ваша страна.

А останалите 10%? Как да имаме пълна победа? Ето го и отговорът: „Вие сте от Бог и победили сте ги (духовете на антихрист), защото по-велик е Онзи, който е във вас, от онзи, който е в света.” (I Йоан 4:4).

Във всичко това ние не се бием срещу плът и кръв. В света има само две сили – силите на греха, тоест на сатана, и силите на праведността, тоест на Бог. Когато се биете срещу силите на греха и неправедността, вие не се биете срещу плът и кръв. Когато имате работа с греха, вие се биете със сила, над която власт има само една друга сила – и това е силата на Бог.

Ето защо не мога да се съглася с хората, които казват, че изкушенията могат да бъдат победени чрез силата на волята, защото докато работех с различни мъже и жени, аз открих още преди години, че силата на волята е нещо чудесно, но само дотогава, докато успява да се справи със ситуацията. Когато волята изгуби своята сила и своята мощ, ние падаме поразени, а малко са хората, чиято воля има силата да победи силата на сатана и на греха. Ето защо тайната на победата е в по-великата сила на Христос, който живее в нас.

Нека кажа още нещо, което може да ви изненада, но което е вярно: никога няма да победите греха, когато се биете с него, защото това е предварително изгубена битка. Да, Павел ни увещава да се бием „в добрата битка”, но добавя „на вярата” (I Тимотей 6:12). Той не казва да се бием в добрата битка за побеждаване на нашите грехове. Той ни подтиква да се бием „в добрата битка на вярата”. А битката на вярата не е борба.

Вярно е, че Яков каза: „Съпротивявайте се на дявола” (Яков 4:7), но как? С ръце? Чрез силата на волята? Съвсем не! Петър казва: „Съпротивете му се, като останете твърди във вярата” (I Петрово 5:9). Ние трябва да устоим, а не да се борим, и като сме извършили всичко, да устоим. Щитът на вярата може да угаси всички огнени стрели на нечестивия (Ефесяни 6:16). Вярата не изисква нищо от нас. Вярата оставя Бог да извърши всичко. Исус Христос спечели твоята и моята победа. Ето защо Павел каза: „Не аз живея, а Христос живее в мен” (Галатяни 2:20). Тайната на победата е в обитаващия в нас Христос. Победата е в упованието, а не в опитването. „Който е роден от Бога, побеждава света; и това е победата, която побеждава света – нашата вяра” (I Йоан 5:4).

Някои казват, че човекът, който прави големи усилия да се съпротивява на даден грях, расте в благодат. Ако това е така, то защо тогава всички видове растеж идват без усилия? Сам Господ зададе въпроса: „Кой от вас може с грижене да прибави един сантиметър на ръста си?” (Матей 6:27). Това, което се отнася за естествения растеж, се отнася и за духовния.

Нека погледнем физическия растеж. От какво се получава той? Чист въздух, храна, упражнения – всичко това спомага за физическия растеж. Ние не правим усилия, за да растем. Ако дишаме чист въздух, ако се храним с хубава храна и ако се упражняваме, физическият растеж сам ще дойде.

По същия начин, ако духовният ни живот се поддържа от Святия Дух в нас и около нас, ако се подхранва от Исус Христос, който е Божият хляб, то нашият духовен живот ще се упражнява в добри дела, което неизбежно ще доведе до растеж. Вярно е, че има растеж в благодат, но ти не можеш да получиш благодатта насила, защото грехът възпира благодатта и борбата срещу греха няма да ти донесе растеж.

Нека сега да го кажа още по-просто. Ти признаваш, че имаш грях в живота си и само това признание ти дава 90% от победата. Ти поглеждаш към небето, изповядваш греха си на Бог и казваш: „Прости ми всичко, което съм причинил чрез този свой грях. Съжалявам.“ Веднага, след като изповядаш греха, Бог ти го прощава, а ти поглеждаш нагоре и се оставяш изцяло в ръцете на Неговата милост. Ти ежедневно повтаряш: „Скъпи Боже, искам да изпълниш сърцето ми. Давай ми Твоите мисли. Дай ми Твоя ум. Изпълни сърцето ми така, че да няма повече място за този грях, който преди толкова лесно ме побеждаваше.“

Исус излезе от изкушенията в пустинята като велик победител – абсолютно безгрешен, самият Син на живия Бог. Той е твоят и моят представител. Ето защо ти и аз не бива да се оставяме да бъдем победени от изкушенията. Ние не сме победени дотогава, докато не се оставим да бъдем победени. Римляни 8:35-39 казва:

„Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? скръб ли, или утеснение, гонение или глад, голота, беда, или нож?

Защото, както е писано: Убивани сме заради Тебе цял ден; Считани сме като овце за клане.

Не, във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил.

Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ.“

Ние трябва да посрещаме изкушенията уверени, че в Христос Исус, нашия Господ, ние сме победители.

4. СПАСЕНИЕТО Е НЯКОЙ, А НЕ НЕЩО

Никой не може да оспори, че на света няма нищо по-безжизнено и по-умряло от един труп. Нищо. Нито един лекар и нито един учен все още не е успял да вдъхне живот в мъртво тяло. По същия начин и грешникът е безнадежно изгубен без Христос. Без Христос грешникът е духовно мъртъв – мъртъв в своите прегрешения. Апостол Павел писа: „Тези, които са плътски не могат да угодят на Бог“ (Римляни 8:8), а Исус наблегна на същата истина, когато каза: „Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва; думите, които ви говоря, дух са и живот са“ (Йоан 6:63). Исус каза също: „Оня, който слуша Моето Слово и вярва в Онзи, който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смърт в живот“ (Йоан 5:24).

Спасението е чудо, чрез което получаваш живот. Когато Господ Исус Христос е докоснал твоя живот с прободените Си ръце и ти е дал нов живот, това е било чудо. Ето за това говорим, когато става въпрос за новородението. Спасението не е нещо, което ти правиш, то е нещо, което Христос прави, когато Го приемеш. Той е действащата страна.

За да докажа това, ще ви дам следния стих: „Но на тези, които Го приеха, даде право да станат Божии деца, на онези, които вярват в Неговото име” (Йоан 1:12). Следователно спасението е нещо, което Христос прави, когато Го приемеш. То не е нещо, което ти правиш. Разбира се, ти трябва да дойдеш при Него и да покажеш от своя страна действаща вяра. Трябва да имаш желание, но от там нататък нещата са в ръцете на Христос. Той е Онзи, който ти дава вечен живот. Чуйте думите на Андрей към Симон Петър: „Открихме Месия, което значи Помазаник” (Йоан 1:41). Чуйте как Филип говори на Натанаил за своето обръщане: „Открихме онзи, за когото Мойсей и пророците писаха – Исус от Назарет, сина на Йосиф” (Йоан 1:45). Чуйте и думите на жената от Самария: „Елате и вижте един човек, който ми каза всичко, което съм направила; да не е Той Христос?” (Йоан 4:29). И най-последно, има ли по-вълнуващи думи от обръщението на Павел към цар Агрипа? Мога да си представя славата по лицето му, докато е казвал:

„Посред пладне, царю, видях на пътя светлина от небето... чух глас да ми говори... и казах: Кой си Ти, Господи? А Той каза: Аз съм Исус, когото ти гониш. Но стани, изправи се на крака, защото Аз ти се явих с тази цел – да те направя служител и свидетел, както за нещата, които си видял, така и за нещата, които ще ти открия” (Деяния 26:13-16).

Дори в момента в сърцето на вашата вяра стои една личност. Това е личността, която ви дава вечен живот – Своя живот. Ето защо казвам, че спасението не е нещо, а Някой. Когато се спасиш, когато се новородиш, ти се срещаш с една личност, която има характер. Ти отваряш живота си за Христос и приемаш да живееш под Неговото ръководство. Павел каза: „Знам в кого (не нещо, а Някой) съм повярвал и съм уверен, че Той е силен да опази онова, което съм Му (говори се за Личност) поверил до онзи ден” (II Тимотей 1:12). *Животът на Павел не беше посветен на нещо, а на определена личност – Исус Христос.*

Същото се е случило и с вас, когато сте поканили Христос в живота си. Вие сте получили чудо. Срещнали сте се с личност и сте станали участник в една промяна, идваща от вечността. Това не ви ли вълнува? Вижте, Бог не може да ни се покаже по друг начин, освен чрез друг човек – такъв, който е заобиколен от човешки неща и говори на човешки език. Исус дойде, за да изяви Бог, и говореше на езика на улицата, изявявайки Бог по разбираем начин. Христос те обича, Той те разбира. Той чува твоята изповед. Когато Му говориш, ти не говориш на нещо, а на Някой. Животът с Христос е единственият, който си струва, защото в Него има увереност, че живееш ли, или умираш, ти принадлежиш на Него и Той принадлежи на теб.

Онези от вас, които следят това служение от години, са ме чували да повтарям стотици пъти следните думи:

„Каквито и да са проблемите ти, докато Бог все още е на Своя трон и чува и отговаря на молитви и докато твоята вяра в Него е непокътната, всички проблеми ще се решат.”

Запомнете нещо – аз не само казвам тези думи. Аз ги вярвам с всеки атом от своето същество.

Проблемите имат навика да се изпречват на пътя ни точно, когато не ги очакваме и могат да ни нападнат, без дори да сме виновни за това. Често проблемите са извън нашия контрол, но трябва да помним, че те играят роля в оформянето на нашия характер и живот така, както и победите. Когато имаш проблеми и минаваш през тежки изпитания, това не означава непременно, че си съгрешил, че си се провалил или че ти липсва духовна зрялост. По-скоро проблемите често са признак на духовност, признак на растеж, който Бог трябва да изпита и да докаже, тъй като Бог е Този, който ни моделира. Когато в живота на християнина дойдат проблеми (или скръб, или изпитание), едно от най-грубите неща, които можеш да направиш, е да осъдиш дадения човек и да кажеш, че причината е грях. Но това е толкова далеч от истината.

Много хора си мислят, че християнският живот е розови облаци, живот без проблеми и изпитания, без мъка и страдание – или поне, че трябва да бъде такъв. Подобно схващане за реалния християнски живот е абсолютно небиблейско. Такива хора или нямат лични християнски опитности, или не познават Библията. Ето някои стихове от Божието Слово, отнасящи се до този въпрос:

- 1. Човек се ражда за печал така, както искрите се раждат, за да хвърчат нагоре. (Йов 5:7).**
- 2. Много са скърбите на праведния, но Господ го избавя от всички тях (Псалм 34:19).**
- 3. Защото нашата привременна лека скръб изработва за нас една много по-голяма и вечна тежина на слава (II Коринтяни 4:17).**
- 4. В света имате скръб, но дерзайте, Аз победих света (Йоан 16:33).**

Сега не спирайте до тук. Има още. Например Римляни 5:3 „И не само това, но се хвалим и в скърбите (изпитанията), знаейки че скръбта (изпитанието) произвежда твърдост (търпение).” Ето какво искам да кажа: Ние, християните, трябва да разберем и да получим убеждение в сърцата си, че целта на проблемите не е да ни победят. Те не са никакви глупости, нито пък номера на съдбата. Те са един от коригиращите инструменти в живота и трябва да се научим как да ги използваме. Много проблеми биха се разрешили, ако само имахме положително и изграждащо отношение към тях и ако гледахме на проблемите като на един от мощните инструменти, които Бог е поставил в

ръцете ни, за да изграждаме своя характер и да използваме потенциалната си сила. Проблемите буквално могат да се нарекат „замаскирани ангели“.

Сега внимавайте добре. Как използвате проблемите си? Как сте ги използвали преди година? Преди шест месеца? Вчера? Не можете да преговаряте с проблемите. Те са напълно нелогични, но могат да бъдат използвани. Въпросът е в това, как.

Първо, откажете се от глупавата мисъл, че ако сте добри и ревностни християни, напълно предадени и посветени на Бог, животът ви ще бъде песен и Бог ще ви пощади от проблеми и разочарования. Не, приятели. Когато стигнете на едно високо ниво на посвещение, това е сигурен признак, че ще дойдат проблеми и гонения: „Всички, които живеят благочестиво в Христос Исус, ще бъдат гонени“ (II Тимотей 3:12).

„Скръб“ е дума, която Бог използва във връзка със светиите. Тя означава „вършитба“. Навремето вършачите са вършеели житото. Те не са събирали плевелите, а само житните класове с цел да отделят скъпоценните златисти зърна от плевата. Вършачите са искали зърното!

Нашият Небесен Отец също иска зърното. Божието Слово казва, че „скръбта произвежда търпение“ (Римляни 5:3). С други думи, златистите зърна на търпението, дълготърпението и добротата идват чрез вършитба – чрез изпитания и проблеми. Но не ме разбирайте погрешно – не искам да кажа, че единствено проблемите могат да ни направят силни и благородни или че те притежават някаква тайнствена преобразяваща сила. Не казвам това. Говоря ви като на християни, които вярват, че „всичко съдейства за доброто на онези, които обичат Бог и са призовани според Неговото намерение“ (Римляни 8:28). Този стих не се отнася до християни, които не са подчинили живота си на Христос, а е само за онези, които чрез обитаващия в тях Свет Дух позволяват на проблемите да се превърнат в Божии инструменти, които да изкарат наяве най-доброто от тях.

Предупреждавам ви, скъпи мои, да внимавате как действате, когато дойдат проблеми. Проблемите сами по себе си са неутрални и пасивни и всичко зависи от това, как ще ги използвате. Като част от човечеството, вие ще имате проблеми, независимо кои сте. Разликата е в това, как ще използвате тези проблеми, тоест какво ще е отношението ви към тях.

Забелязала съм две крайности в реакциите на хората, които се изправят пред трудности или трагедии. В първия случай проблемите съкрушават сърцата им, стопяват арогантността и ги карат да осъзнаят своята безпомощност пред Бог, което Той използва, за да им даде духовен растеж. Проблемите могат да направят всеки човек по-добър и по-велик. Но също така те могат да накарат хората да се опанят на своите крехки човешки способности и логически разсъждения. С проблемите обаче, човек не може да спори и ако християните изберат да се справят с тях, уповавайки единствено на своите крехки способности и логически разсъждения, проблемите ще закоравят духовете им и ще ги направят огорчени и високомерни.

Това ни кара да се запитаем: Как да се справяме с проблемите? Първо, трябва да се изправим очи в очи с проблема и да признаем, че трябва да направим нещо по въпроса. Не можем да го пренебрегнем, да го сметем под килима и да действаме така, сякаш нищо не се е случило. Проблемът или ще ни огорчи, или ще изиграе ролята на инструмент, който да донесе растеж в характера ни и

задълбочаване на духовния ни живот. След като в живота ни се е появил проблем, той неизбежно ще ни промени – или ще ни остави огорчени, или ще подобри състоянието ни.

Забележете колко близки са тези две думи: огорчен (на англ. bitter) и по-добре (на англ. better). Ако променим само една буква – ако сложим „l” вместо „e”, това променя целия резултат. Когато „l”-то (или: азът, егото) стои далеч от проблема (на английски „l” означава „аз”), животът винаги е по-добър. Но когато азът се намеси в проблема, ние се огорчаваме и ставаме коравосърдечни, критични и арогантни. Твърде често егото се изпречва на пътя, наранява се и после изопачава нещата така, че да не можете да ги видите такива, каквито са. Ние с вас не живеем ден за ден, час за час или минута за минута. За да превърнем проблемите в сила и в растеж, трябва да имаме кротки сърца, духовен мир, ясно видение и дългосрочна перспектива за живота си.

Сигурна съм, че сте срещали от онези хора, които наричам „тесни души” – това са хора, чиито чувства се нараняват при най-малкия проблем. При тях егото заема неоправдано високо място, което го прави лесно ранимо и горделиво. Тези хора смятат, че всичко трябва да се върти около тях и че следователно всичко е свързано с тях.

Най-хубавият пример за истински широка душа е Йов. Божието Слово ни казва, че Йов беше „безупречен и праведен човек, който се бои от Бог и се отдалечава от злото” (Йов 1:8). Разбойници откраднаха говедата и конете му. Овцете му бяха поразени от гръм. Камилите му бяха откраднати от крадци и почти всичките му овчари и пазачи бяха убити. Синовете и дъщерите му умряха от ураган. И какво направи Йов след всички тези бедствия? Той раздра дрехата си, обръсна главата си, падна по лице на земята и се поклони на Бог (Йов 1:20). Йов имаше същите страсти като теб и мен, което ме кара да се чудя какво бих направила аз при подобни обстоятелства. Дори след всичко това четем в стих 22, че „във всичко това Йов не съгреши, нито обвини Бога”.

Но това ли беше краят? Не! Следващото нещо, което попадна под атака, беше здравето на Йов и тялото му се покори с мехури. Тогава жена му отиде при него и каза: „Защо държиш вярата си? Прокълни Бог и умри” (Йов 2:9). Скоро след това неговите приятели му се скараха и го изоставиха. Не се ли питате какво бихте направили вие пред лицето на всички тези обстоятелства?

За Йов беше тъмно, много тъмно. И може би в настоящия момент, докато четеш тези думи, ти също ходиш пипнешком в тъмнина. Винаги помни, че така, както идва полунощ, така идва и утрото. В два, три, четири часа може и да е много тъмно, но утрото ще дойде. Точно, както дойде за Йов, то ще дойде и за теб.

В последната глава на книгата Йов четем, че Йов получи два пъти повече, отколкото беше имал преди. Бог благослови втората част от живота на Йов много повече от първата.

Какво повече да кажа? Не е ли очевидна поуката от историята на Йов, духовният принцип, който Святият Дух ни показва? Ние трябва да внимаваме как реагираме на проблемите. Да внимаваме как се държим, когато се изправим пред трудности и изпитания. Когато се натъкнем на нещастия и проблеми – тогава, приятелю, е моментът да погледнем нагоре и да се доверим на Бог, който държи нещата в Свои ръце. И който никога не прави грешки!

6. ТВОЯТА НАСТРОЙКА КЪМ ЖИВОТА

Понякога имам чувството, че настоящото поколение знае повече за живота от всички предишни поколения, но все пак не знае как да живее. Животът е много важен. Твоят живот е толкова важен, колкото и моят, защото думите на Исус показват, че Той има план за всеки. Писанията заявяват: „На всеки неговата специфична работа” (Марк 13:34). Не се казва „на всеки – работа”, нито „на всеки – някаква работа”, но „на всеки – неговата специфична работа”. И така, моят въпрос е прост: *Разбрал ли си какъв е Божият план за теб?*

Това, че ти и аз сме тук, на земята, не е случайност, нито шанс, нито късмет. Аз не вярвам в късмета. Бог е направил всеки един от нас и ни е сложил на земята с определена цел. Важният въпрос е следният: *Открили ли сме каква е тази цел?* Открили ли сме коя „ниша” Бог иска да запълним? Той има различни места за теб и за мен. Аз знам какво Бог иска да правя. Открил ли си какво Той иска ти да вършиш? Той има за теб определена работа, а това е свързано с твоята настройка към живота.

Във връзка с това искам да разгледаме настройката на две забележителни личности от Библията. Това са Соломон от Стария Завет и Павел от Новия Завет. В своя живот Соломон отиде в най-различни крайности, изпробвайки всичко в живота, което го направи един от най-големите песимисти в света. Преди дните му да свършат, в края на живота си, той бе възстановен. Но в продължение на много години животът му бе безсмислен, а нещастieto му се изразява в собствените му думи: „Тогава разгледах всичките дела, които бяха извършили ръцете ми, и труда, в който бях се трудил, и ето, всичко беше суета и гонене на вятър и нямаше полза под слънцето” (Еклисиаст 2:11).

Но колко различна беше настройката на апостол Павел, който гледаше към другия свят, към който всички сме се запътили. Винаги, когато чета неговите думи, усещам триумфа, с който той ги изрече: „Настана времето на моето заминаване. Аз се бих в добрата битка на вярата, свърших попрището, опазих вярата; от тук нататък за мен се пази венеца на правдата, който Господ, праведният Съдия, ще ми даде в онзи ден; и не само на мен, но и на всички, които обичат Неговото явление” (II Тимотей 4:6-8).

Какъв контраст между живота на Соломон и живота на Павел! Каква разлика между живота на тези двама мъже. Нека ги сравним през призмата на днешния ден.

Животът на Соломон

В продължение на дълго време Соломон беше впримчен в капана на песимизма. Отношението му към живота беше цинично, саркастично и много отчаяно. Той не мислеше за вечността. Живееше за мига.

Нека да те попитам нещо: *Такава ли е и твоята философия за живота – и ти ли живееш само за мига?* Ние сме граждани на този свят в продължение на 60, може би 70 години – кой повече, кой по-малко. Но това не е краят, защото когато умрем на земята, ще станем граждани на другия свят, който трае завинаги. Напомням ви, че учението за безсмъртието не е мъртво учение. Не можеш просто да го изключиш от ума си или да го накараш да си отиде от там, защото така, както има живот, има и смърт. Соломон се опита да изключи от ума си

мисълта за безсмъртието, но не стана, както няма да стане и ако ти се опиташ да го направиш. Безсмъртието не е бледа философия или неясна мечта. Учението за безсмъртието е сила, която издига живота нависоко и кара хората да правят велики неща.

И така, аз те питам: *Каква е твоята настройка към живота?* Ти никога не знаеш кога ще ти се наложи да напуснеш сцената и кога ще се окажеш в другия свят. Аз и ти нямаме никакви гаранции, че ще сме живи утре, никакви гаранции, че ще сме живи след малко. За всеки следващ дъх ние сме напълно зависими от всемогъщия Бог. Всъщност, преди да напуснем този живот и да отидем от другата страна, във вечността, ние имаме само няколко кратки години на земята. Години наред Соломон живя напълно егоистично. Ако четем внимателно неговата забележителна история в Стария Завет, ще видим, че той беше един от най-егоистичните мъже на своето време. Той планираше, строеше и действаше, за да задоволи собствените си удоволствия, за собствена слава и за собствено удобство. Книгата Еклисиаст е най-песимистичната книга в Библията, защото разказва за ужасното отчаяние на Соломон. Но в самия ѝ край ние четем за възстановяването на Соломон с това мъдро заключение: „Нека чуем края на всичко това: Бой се от Бога и спазвай Неговите заповеди, защото това е цялото задължение на човека” (Еклисиаст 12:13). Ето за какво трябва да живеем: *За да почитаме Бог и да спазваме с вярност Неговите заповеди.*

Ако погледнем личния живот на Соломон, ще видим, че той опита всичко.

Той беше интелигентен и добре образован – най-мъдрият човек на своето време. Беше изследовател и писател, който имаше възможност да изпробва всичко в живота. Но след като изписа всички възможни книги и отиде до всякакви крайности, той се върна и каза: „Многото учене е труд на плътта” (Еклисиаст 12:12). Чела съм тези думи стотици пъти.

Соломон прекара живота си, отдавайки се на сладострастие, давайки пълна свобода на петте си сетива, опита от всички нечестия и удоволствия, които човек може да си позволи, и изводът му беше: „Всичко е суета и досада за духа” (Еклисиаст 2:17, буквален превод).

После опита с власт. Събра богатствата от всички краища на големите империи, заобикалящи Израел, и си изгради славно царство, мощна армия и огромна свита от слуги. Всички те му се покланяха, ръкопляскаха му, хвалеха и одобряваха действията му. Той натрупа сила във всичките ѝ форми – богатство, господство, царуване – но отново трябваше да признае, че и това е суета и досада за духа (гонене на вятър). Всичко това се превърна в омраза към живота, отвращение към самия себе си и почти го накара да съжали, че се е родил. Той презря цялата сила, която бе придобил и погледна с отвращение на живота си.

Този мъж, който имаше огромни способности, огромна сила и огромна светска мъдрост, не бе успял да открие смисъла на живота. И днес има милиони, чиито сърца викат същото: „Опитахме всичко. Опитахме власт. Опитахме удоволствия, но разбрахме, че в края на краищата всичко е суета и всичко е напразно. Няма истинско щастие, нито искрено удовлетворение в която и да е форма на земна власт.” Нашата страна трябва да се събуди, преди течението на злото да ни е завлякло още по-надълбоко, отколкото сме сега, защото само небето знае колко далеч сме стигнали вече.

Най-накрая в старостта си Соломон осъзна, че е гражданин на два свята и точно тогава той каза: „Нека чуем края на всичко това: Бой се от Бога и спазвай

Неговите заповеди, защото това е цялото задължение на човека” (Еклизиаст 12:13). Колко дълбоки думи! Божията сила възстанови Соломон, преди да дойде неговият край. И преди очите му да се затворят, той изрече този мъдър съвет.

Животът на Павел

Нека сега да погледнем Павел, който за мен е най-великият новозаветен служител и най-сериозното доказателство, което имаме от началото на църковната история за силата на християнството. Неговата настройка към живота беше коренно различна от тази на Соломон – така различна, както изтокът от запада. Аз вярвам, че Павел е един от най-щастливите хора, които някога са живели, макар че се сблъска с изключителни трудности.

Във II Коринтяни 11:24-27 той разказва за своите трудности и изпитания. Беше бит с камшици пет пъти, налаган с тояги три пъти, веднъж замерван с камъни, три пъти корабкрушенец, много пъти хвърлян в затвор и „много пъти в пътешествия, в опасност от реки, в опасност от разбойници, в опасност от съотечественици, в опасност от езичници, в опасност в град, в опасност в пустиня, в опасност по море, в опасност между лъжебратя; в умора и в болка, много пъти в неспане, в глад и жажда, много пъти в постене, в студ и голота”. Павел мина през всичко това, но излезе победител. Той заяви с пълна увереност: „Във всичко това ние сме повече от победители” (Римляни 8:37). Как успя Павел? Той беше уверен в Христос и знаеше от кого получава своята сила. Той не изгуби нито една точка в състезанието. Той имаше правилната настройка към живота.

Павел отново и отново пишеше все същото послание: „Радвайте се в Господа винаги! Пак ви казвам, радвайте се” (Филипяни 4:4). Павел беше непобедим, неудържим, пълен с радост – един мъж, който изживя пълноценно живота си, тъй като имаше истинска цел в живота.

Соломон каза: „Мразя живота.” Павел каза: „Радвам се в Христос.” Животът на Павел беше пълноценен, защото беше подчинен на Божията съвършена воля.

Може би сега и вие осъзнавате колко важна е вашата настройка към живота. Ти и аз сме свързани с вечността. За какво живееш днес? Приятелю, дадено ни е да извървим този път само веднъж и имаме само един живот. Затова, нека първо да предадем живота си на Бог, а после да следваме стъпките на Христос и да живеем според Неговия пример, отдавайки живота си за човечеството и за своите ближни, следвайки Божия съвършен план за нашия живот.

7. КАК ДА СЕ СПРАВИМ С ТРУДНОСТИТЕ

За всички нас, които сме част от човечеството, съществува един много реален факт – че всички се сблъскваме с проблеми, тъжни моменти и трудности. Не си помисляйте и за миг, че понеже съм дете на Бог и понеже съм помазана от Него, аз нямам проблеми, трудности и скърби. Това, че мога да ви помогна във вашите проблеми, е благодарение на факта, че и аз като вас имам скърби. Ако нямах проблеми, никога нямаше да мога да ви кажа какво да правите с вашите, защото човек не може да даде на другите повече от онова, което сам е преживял. Нямаше да мога да ви кажа какво да правите, когато сърцето ви е съкрушено,

ако моето сърце никога не се е съкрушавало. Нямаше да мога да ви дам думи на утешение, ако аз самата не съм била утешена от Бог във време на скръб. Мога да ви дам само онова, което знам от личен опит по отношение на трудностите.

Първо, запомнете това: Трудността може или да те пречупи, или да те усъвършенства. Когато се сблъскаш с трудност в живота си, тя или ще те направи по-добър, по-силен и по-велик човек, или ще те пречупи. Всичко е изцяло в твои ръце – какво ще направиш с трудността. Никой друг не е отговорен – нито човекът, с когото живееш, нито този, с когото работиш. На нас ни е вродено да се опитваме да хвърлим вината върху някой друг, вместо да се изправим пред проблема и да постъпим по правилния начин. Резултатите зависят единствено от това, как ти ще реагираш.

Понякога ми харесва да сравнявам трудностите с ножа, който може или да ни послужи, или да ни пореже в зависимост от това, как го хващаме – за острието или за дръжката. Ако подходиш към трудността от неправилния край, това е все едно да хванеш ножа за острието, което много хора, без да искат, правят. Може би в живота ти е изникнала трудност и първото нещо, което си направил, е да я сграбчиш за острието. Тя те е порязала и не след дълго е започнала да те контролира. Ти си бил наранен. Бил си победен. Но когато хванеш проблема за дръжката, ти можеш да го използваш в своя полза и проблемът може да се превърне в най-страхотния и най-ценен инструмент в живота ти.

Трудностите са неизбежна част от живота и всемогъщият Бог ги е поставил там с цел. Никога не трябва да забравяме, че Божията цел е да направи от нас по-силни мъже и жени. Бог не ни е създал, за да бъдем слаби и да се предаваме. Той ни създаде, за да бъдем силни хора, а не можем да станем силни, без да има трудности в живота ни. Следователно трябва да бъдем благодарни за трудностите. Трябва да се чувстваме горди, че Бог ни е счел за способни да се справим с проблема. Често поглеждам нагоре и казвам: „Скъпи Господи, ако не смяташе, че мога да се справя, Ти нямаше да позволиш това. Ти си по-уверен в мен, отколкото аз в себе си, така че аз няма да се фокусирам върху своята слабост, а ще се фокусирам върху Твоята вяра в мен. Благодаря Ти за комплимента.”

Ако Бог можеше да помага очите ви със Святия Дух, така че да видите защо Той е позволил на тази трудност да дойде в живота ви, вместо сълзи на самосъжаление, от очите ви щяха да капят сълзи на радост и щяхте да бъдете най-щастливите хора в света.

Един от най-приятните комплименти, които човек може да направи на друг, е да му каже, че той може да се справи с дадена трудна ситуация. Можеш ли ти да кажеш това за себе си? Мога ли аз? Как подхождаме към трудностите? И как точно се справяме с тях? Едно е да говориш, друго е да се изправиш лице в лице с проблема и да разпознаеш начина, по който трябва да се справиш с него.

На първо място, започнете с Божието Слово. То трябва да бъде в основата на всичко. Святият Дух ни увещава чрез Павел да казваме като него: „Всичко мога чрез Христос, който ме подкрепя” (Филипяни 4:13). Тази част от Божието Слово се е превърнала в основа на всеки важен момент в живота ми. Този стих е бил огромно благословение не само за мен, но и за безброй мъже и жени по целия свят. Когато не сме подкрепяни, а действаме чрез собствени сили, ние ще бъдем

напълно неефективни, но когато силата ни идва от Исус Христос и когато живеем чрез Него, ние можем да победим своите трудности.

Може би се питате как да направите всичко това чрез Исус Христос. Ето и тайната. На първо място, замълчете. Когато изникне трудност, ние, хората, сме склонни да се нервирате и разочаровате. Но няма да можем да се справим добре, ако не останем спокойни и самоуверени. Умът ви трябва да остане бистър, за да можете да мислите трезво, а това не може да стане, когато умът ви е запленил от безпокойство. Ето защо първият ключ е – да притихнете.

Отидете някъде, където можете да останете насаме. Доскоро не разбирах напълно думите на Исус: „Когато се молиш, влез в скришната си стаичка и като затвориш вратата, моли се на своя Отец” (Матей 6:6). Колкото повече живея, толкова по-добре осъзнавам силата и мощта, която се крие в спокойствието на молитвата. Ето защо в нашите събрания аз казвам на хората да замълчат пред Господ за една минута. Нашето поколение е изпълнено с разочаровани, нервни и напрегнати хора. Една от тайните, които трябва да научим, е – как да притихваме пред Господа.

Ето защо, когато изникне проблем, вместо да плачете, отделете се някъде и затворете вратата. Намалете до минимум всякакви външни вмешателства и отидете там, където никой няма да ви притеснява. Когато влезете в Божието присъствие, отпуснете се и слушайте какво ще ви каже вашият могъщ Създател – онзи, който има съвършена мъдрост и съвършено знание. Когато Той започне да говори, слушайте Го. Приемете Неговите напътствия.

Може би осъзнавате, че нервите ви са изопнати до краен предел от света, в който живеем – свят на хаос, безпокойство и объркване. Но когато се отпуснете в Божието присъствие, Той донася добрите новини за Своята любов, Своите ресурси, Своята сила. Когато се оставите в Божиите ръце, Той ви очиства, изцелява и възстановява силата ви.

„Когато се молиш, влез в скришната си стаичка и като затвориш вратата, моли се на своя Отец.” Когато направиш това, ще откриеш реалността на тези славни думи от Божието Слово: „Мога всичко!” Тогава нищо, което се изправя в живота ти, няма да може да те победи. Ти можеш всичко чрез Христос, който не само те подкрепя, но и ти дава мъдрост, водителство и помощ.

И така, когато пред теб се изправи трудност, която изглежда гигантска в сравнение с твоята сила и мъдрост, спомни си кой си ти чрез благодатта на Бог и на кого принадлежиш. После помоли Бог така да промени ума ти, че да знаеш как да се справиш в Христос с тази трудност. Ако направиш това, ти няма да бъдеш победен нито за секунда от какъвто и да е проблем в живота ти. Христос ще те доведе до славна победа.

8. ЧАКАЙ ГОСПОД

„Онези, които чакат Господ, ще подновяват силата си; ще се издигат с криле като орли; ще тичат и няма да се уморяват; ще ходят и няма да отслабнат.” (Исаия 40:41).

Повечето от нас обичат да повтарят тези обещания, за да утешат и укрепят отпадналите си сърца. Но дали наистина живеем в споменатите в този стих

благословения? Няма какво да се лъжем. Твърде често аз самата имам чувството, че тичам и се уморявам, че ходя и отслабвам. Ако внимателно изучим първите четири думи – „онези, които чакат Господ” – ще видим, че имаме да изпълняваме само едно условие. Нищо повече. Съвсем просто е. Но изпълним ли това единствено условие, ни очакват четири славни благословения. Няма човек, който да не може да изпълни това условие. То е постижимо за всички.

Забележете, че първата дума след условието е „ще”. Бог е дал обещанието, а в Неговите обещания има сила и власт. Следователно, ако не получаваме очакваните резултати, това означава, че или не сме изпълнили условието, или не разбираме значението му. Това малко прилича на случая с вярата. Трябва да признаем, че се ядосвам, когато някой дойде при мен и ми каже: „О, госпожице Кулман, имам огромна вяра, но нищо не се получава.”

Ще се опитам да ви обясня. Божието Слово казва, че ако някой притежава дори и най-малка вяра, тя ще произведе резултат. Когато някой настоява, че „има огромна вяра”, а нищо не се случва, има причина за това разминаване. Или не е изпълнил условието, или няма искрено разбиране на истинското значение на вярата.

Същото е със славното обещание, което Господ ни дава чрез пророк Исаия. Ако все още тичаш и се уморяваш, ако ходиш и отслабваш, значи или не си изпълнил условието, или не разбираш значението на обещанието.

„Онези, които чакат Господ, ще...” Тайната е в това единствено условие – да чакаш. Преди да продължи, нека обясня, че чакането и молитвата са различни неща. Молитвата винаги предхожда чакането и двете неща – молитвата и чакането – трябва да вървят заедно. Понякога се чудя какво знаят хората за молитвата и вярвам, че следващият пример, който ще ви дам, ще ви бъде полезен.

Когато нашият представител за мисиите се върна наскоро от една конференция, той разказа следния случай. Десетина минути преди проповедникът да излезе на амвона, той се вмъкнал в молитвената стая, където се молел и нашият представител. Тъкмо влязъл и един брат се втурнал през вратата. Той свалил палтото си, хвърлил го на един стол, оставил Библията си до него, паднал на колене и започнал с всичка сила да вика: „Слава! Слава! Алелуя! Слава на Бога! Амин. Алелуя! Слава!”

Може би и вие сте преживявали подобно нещо. Така че, няма нужда да продължавам да изреждам. Той продължавал да повтаря едно и също и в продължение на пет минути смущавал всички останали, които наистина се молели. После се изправил, изтупал коленете си, облякъл си палтото, взел Библията и се изнесъл. Когато вратата се затворила зад него, проповедникът погледнал нагоре и казал: „Мили Боже, какво каза той?”

Когато се молите, казвайте нещо! Нека молитвите ви да бъдат определени и конкретни. Когато говорите на Бог, говорете Му така, все едно че Го виждате. Ако имате нужда, представете я. Ето това, приятели, е истинската молитва.

Но да чакаш Господ, не означава да се молиш. Да чакаш – условието за славните обещания – означава да притихнеш, да замлъкнеш и да не казваш нищо. Ще се съгласите с мен, че живеем във век, наситен с активност. Това е векът на шума. Някои хора си включват радиото веднага щом отворят очи и не го изключват, докато не си легнат отново вечер. Някои дори признават, че не могат да спят, ако радиото не бръмчи до главата им през нощта. Тишината им пречи да

спят. Други пък пускат телевизора и по цял ден го оставят включен. Може да не гледат и да не се заслушват, но не го изключват, докато не си легнат вечер.

Вероятно се досещате защо споменавам всичко това. Шумът и голямата активност на нашия век до такава степен са напоили душите ни, че самите те са станали шумни. Едно от най-трудните неща за хората днес е да притихнат пред Господ. На всички ни е трудно да замълчим в присъствието на Господ. Но Писанията ни увещават: „Мълчи и знай, че Аз Съм Бог” (Псалм 46:10).

Онзи ден видях една ниска възрастна жена, която стоеше на пейката с ръце, отпуснати в скута ѝ, и бавно въртеше палците си един около друг. Замръзнах на място, удивена от гледката. Баба ми правеше това, но не и бабите и майките след нейното поколение. Твърде малко от тях успяват да се отпуснат до толкова. След като сте се молили, утихнете, млъкнете и мирувайте; но докато чакате по този начин, не изгубвайте надеждата и очакването. Псалмистът казва: „Очакването ми е от Него” (Псалм 62:5). Когато чакате пред Господ, вие не чакате като безделници и мързеливци. Не, скъпи мои. В тези часове на очакване и тишина има надежда. Вие сте се молили, и то с вяра. Сега чакате и имате големи очаквания Бог да направи онова, което сте поискали с вяра.

9. ДУШЕВЕН МИР

Има нещо, което смятам за особено важно. То е нещо, за което съм много благодарна на Бог и това нещо виждам, че липсва в живота на хиляди хора днес. Това нещо се нарича душевен мир.

Има сравнително малко хора, които естествено притежават душевен мир – такива, които могат да си отидат след работа, да си легнат, да заспят, без да вземат хапче за сън, и да спят непробудно цяла нощ, без умът им да бъде тормозен от нещо. Душевният мир е най-важното притежание, което човек може да има след своето спасение. Ако човек се радва на добро здраве, красота, талант, сила, любов, слава, пари и престиж, но няма душевен мир, неговият живот е едно ужасно мъчение и непоносимо бreme.

Причините хората да нямат този благословен вътрешен мир са няколко и аз ще се опитам да ви ги представя по много практичен начин.

Първо, искам да обърна внимание на нещо, което се среща толкова често. Твърде много от нас се притесняват за нещата, които нямат, и са недоволни от нещата, които имат. Моите лични наблюдения ме карат да мисля, че нашето поколение е едно от най-обърканите поколения в историята. Нека да ви дам един пример. Помня един човек от щата Мисури, който живееше в Озаркс, където природата е страхотна и всичко е красиво. Той ми разказа за времето, когато семейството му притежавало много малко неща. Родителите му били бедни. Роднините му били бедни. Съседите и те били бедни. Но те били щастливи бедни хора. Не чувствали неудовлетворение и рядко се оплаквали. Радвали се на черния хляб и ябълковите сладкиши. През лятото децата ходели боси и не им идвало на ум за обувки, докато не започнело училището през есента. Той разказваше, че всички били толкова щастливи и доволни.

Докато един ден пощальонът не пуснал в кутията на съседа рекламен каталог. Това съсипало всичко! От този ден нататък никой вече не бил щастлив и доволен. Това разстроило семейството на съседа, неговото семейство,

семействата на останалите роднини и на всички други. До този ден всичко било тихо и спокойно.

Всички от квартала започнали да разглеждат каталога, отначало с любопитство, после с копнеж и после вече сякаш никой не бил доволен от нищо. Скоро хората забравили за красотата на езерата и на дърветата, които ги заобикаляли. Вместо да стоят на открито и да се възхищават на Божиите творения, те стояли затворени в къщите си, свели поглед над каталозите, чувствайки се нещастни при мисълта, че не могат да притежават всичко това. Човекът каза: „Жена ми започна да ми прави намеци. Децата започнаха да ме умоляват за разни неща. Нищо не беше както преди и от тогава нататък мирът напусна нашия дом.”

Онзи ден, докато минавах по улицата, станах свидетел на сцена, която съм сигурна, че и вие сте виждали. Една майка дърпаше крещящото си дете от магазина за играчки. Аз се спрях и помислих, че изпитва болка. Но после забелязах нещо. Детето стискаше в ръка малка играчка – и вероятно вече се досещате за останалата част от историята и за причината това малко дете да крещи и да рита. То беше недоволено, защото не можеше да има всички останали играчки, които бе видяло в магазина. Не му стигаше хубавата малка кола, която майка му току що му бе подарила.

Ето така се получава. Ако майката беше занесла у дома малката играчка, детето щеше да бъде развълнувано, щеше да я заобича и да играе с нея дни наред. Но понеже бе видяло всички останали играчки, които не можеше да притежава, то се чувстваше нещастно и неудовлетворено.

Това е човешката природа! С някои от тези неща трябва да бъдем много внимателни, да използваме здравия си разум. Веднъж някой попитал един известен епископ каква е тайната на голямото му спокойствие и той отговорил: „Колкото повече остарявам, толкова повече животът става по-обикновен и по-изпълнен с мир, защото в залеза на моя живот аз различавам по-ясно съществените неща.”

Това изказване ми напомня за мама. Знаете ли, когато бях малка, в нашия дом на всеки две години се създаваше кризисно положение. Това ставаше толкова редовно, че и аз, и татко знаехме кога да го очакваме. Знаете ли защо? Защото то се появяваше всеки път, когато заводът за мебели в Конкордия започваше да произвежда нов модел витрина за порцеланови сервизи. Мама беше влюбена в своите порцеланови сервизи, защото леля Бел поръчваше порцелан от Франция и после го рисуваше. В резултат на това тя и мама притежаваха едни от най-красивите порцеланови сервизи в Мисури. Мама много се грижеше за своите сервизи и естествено, за витрините, в които ги подреждаше. Винаги, когато излезеше нов модел витрина, мама започваше да досажда на татко, в началото по-кратко, а после по-настойчиво. Не можеше да има мир в дома, докато мама не получеше новия модел от магазина за мебели, където винаги зареждаха най-големия и най-хубав модел, защото знаеха, че на Джо Кулман ще му се наложи да го купи за г-жа Кулман.

Но както епископът, когото цитирах, така и мама в по-късните години от живота си спря да се интересува от своите шкафове. Бюфетите изгубиха своето значение. Дори красивите ѝ порцеланови сервизи вече не значеха чак толкова. За нея имаше много по-голямо значение да накара брат ми да се върне у дома, да седне до нея на дивана и да поговори с нея час-два. Това значеше за мама повече от всички витрини и бюфети в света.

А ето какво искам да кажа аз. Мъдро е да се научим да не създаваме кризисна ситуация от всяко малко нещастие и от всяко малко нещо, което искаме, а не можем да имаме. Може би твоите кризи карат всички наоколо да се чувстват нещастни? Знай, че нещата, които изглеждат особено важни, не са истински важните неща. Много по-важно е да имаш душевен мир, защото когато имаш душевен мир, и умът ти няма да бъде обременен. В противен случай, ако не си внимателен, ще развиеш такава психика, че всяка малка ситуация ще те довежда до криза.

Ние сме част от човечеството и докато сме живи, ще се сблъскваме с болести, финансови трудности, конфликти с децата и другите членове на семейството и какво ли още не. Всички минаваме през трудности и ако не сме внимателни, не след дълго ще открием, че външните ни конфликти са разрушили вътрешния ни мир.

Друго, което разрушава нашия мир, са конфликтите с хората, наранени чувства или чувство на неприязън и обида. Докато в сърцето ти има оскърбление, неприязън или непростителност, никога няма да имаш душевен мир. Другият човек може да не знае нищо, но докато в твоето собствено сърце се таи обида, ти никога няма да имаш душевен мир. Умът ти никога няма да има покой, докато сърцето ти не намери покой. В Писанията има един чудесен стих. Това е Исая 26:3 „Ще опазиш в съвършен мир непоколебимия ум, защото на Теб уповава.“
Защо? „Защото на Теб уповава!“

Знаете ли, че умът управлява тялото? Всъщност, светът на човека е светът на неговите мисли. Светът, който създават твоите мисли, е светът, в който живееш. Бог познаваше добре Своето творение. Той знаеше, че ако Неговите деца положат доверието си в Него, ако умът им е съсредоточен върху Него и те си почиват в Неговата вярност, те ще могат да имат съвършен мир, знаейки, че Той се грижи за всеки проблем, всяка нужда и всеки утрешен ден.

Ако в този момент Бог може да те накара да Му се предадеш изцяло – да Му предадеш мислите си и света, който си създал около себе си, да Му посветиш днешния ден, себе си и всичките си проблеми – то Той ще може да те опази в съвършен мир, защото умът ти е съсредоточен върху Него.

Какво стои в центъра на твоите мисли? Какво управлява твоя ум? Ако ми отговориш, аз ще мога да ти кажа какво те управлява. Може би мислите ти са изпълнени с алчност? Завист? Нечестиви желания? Ако твоят отговор е да, ти си един от най-нещастните хора на света.

Ако искаш истински мир – душевен мир – ето каква е формулата: *Бог ще те опази в съвършен мир, когато умът ти е закотвен и съсредоточен върху Него, защото Той е онзи, който притежава силата да ти даде душевен и умствен мир.*

10. ДА ХОДИМ В ПРАВОТА

Отче, за тези, които са обезкуражени, които в този час носят тежко бреме, за тези, които минават през дълбоките води – бъди тяхна Сила. Нека да усетят как силните ръце на Христос ги притискат към Твоето голямо сърце. Дай вяра там, където има нужда от вяра, и им дай допълнително сила, за да стигнат до победа. Амин.

Знаете ли, Исус Христос винаги успява да накара хората да повярват две неща за себе си. Първо: аз не съм това, което трябва да бъда; и второ: не съм длъжен да си остана така. Всички ние сме смесица от най-доброто и от най-лошото и това не може да бъде променено.

Когато бях момиче, ако бяхте попитали Джо Кулман за неговата червенокоса луничава дъщеря, той щеше да ви каже, че е горд, че има най-съвършената щерка. Никога не бихте могли да убедите Джо Кулман в обратното. В лицето на своето червенокосо луничаво момиче той съзираше съвършеното дете и в подкрепа на това би ви разказал как съм настоявала да измия съдовете, когато съм била толкова малка, че мама трябвало да ме качва на столче, за да стигам мивката. Разбира се, татко никога не би ви казал, че това обикновено се е случвало точно преди Коледа, когато съм си представяла, че Дядо Коледа ме гледа през прозореца.

Джо Кулман също би ви казал, колко щедро е било това червенокосо момиче. И за доказателство би ви разказал как, докато мама била на национална методистка конференция извън града, неговата шестгодишна дъщеря направила чай с лед за целия квартал в Конкордия, Мисури и обиколила всички къщи, раздавайки чай и предавайки на всички много поздравии от мама. Мама, горката, нищо не подозирала и само Бог знае, че съседите приели чая единствено от уважение. Ето какво представляваше чудесното момиченце на моя татко!

Това, което никога не би ви казал, е историята, в която същото това прекрасно червенокосо момиченце разряза всички дини на дядо точно в разгара на динения сезон. Не, не! Татко никога не би ви казал тези факти. За какво става въпрос ли? Става въпрос за това, че най-доброто и най-лошото се бяха събрали в едно дете и това дете бях аз.

И днес трябва да призная, че не всичко в мен е добро. Нито пък във вас. Все още не съм срещнала съвършения човек. Никога не съм срещала човек, в когото да има само добро, защото ние, хората, сме странна комбинация от добро и лошо и сърцето на всеки човек представлява невидимо бойно поле, на което се срещат доброто и злото. Понякога печели едната страна, понякога другата. Когато победи лошото, ние се срамуваме и сме отвратени от себе си. Когато победи доброто, у нас се появява едно възвишено чувство и се изпълваме с радост. Ние сме доказали, че сме истински личности.

Но знаете ли какво? Да бъдеш добър от време на време не е достатъчно в очите на Бог. Това прилича на начина, по който някои хора спазват Великите пости. Докато траят Великите пости, те не слагат капка алкохол в устата си, но свърши ли този период, те се връщат отново в своето пиянство. Други не докосват цигара в продължение на 40 дни, но свършат ли Великите пости, те отново пушат като комин. В тяхното поведение няма никакво постоянство.

В Библията има едно страхотно обещание. Ако ви трябва гаранция за успешен живот или чувство за сигурност, ето къде можете да ги намерите: в Псалм 84:11 „Бог няма да въздържи никакво добро от онези, които ходят в правота.”

Наскоро ми се случи да говоря с един вярващ бизнесмен, който ми разказа за една от своите лекции пред група колежани. Преди да започне лекцията си, той попитал повечето от тях каква е причината да търсят високи позиции, какво желаят най-много. Всички отговорили по един и същи начин и обобщението на отговорите им се състояло в една дума: сигурност. Точно така – сигурност.

Бог дава гаранция за сигурност на всеки човек, който изпълни условието: „на онези, които ходят в правота“. Някои хора никога не успяват в живота, защото има толкова много неща, от които не могат да се откажат. Те упорито държат на своите погрешни възгледи, погрешни настройки, погрешни подходи, погрешни връзки с хора и погрешен начин на живот. За да имаш сигурност, за да успееш в живота, ти трябва да се държиш за истината, а истината се намира в Библията. Тя заявява: „Бог няма да въздържи никакво добро от онези, които ходят в правота.“

Но какво означава да ходиш в правота? В какво се състои ходенето в правота? То се състои в това, да знаеш кое е право и кое е грешно и да се държиш за правото. Ако мислиш правилно и действаш правилно, ти ще вървиш по правилния път и ще постигнеш успех. По същия начин, ако действаш неправилно, ти никога няма да тръгнеш по правилния път. Никога. За да отидеш в неправилна посока, ти трябва първо да си мислил неправилно. Мисли за правилните неща и това ще те накара да правиш правилните неща, което ще ти донесе правилните резултати. Ето така става. Има една поговорка, в която се казва, че от мисълта произлиза действието, от действието произлиза животът, а от живота произлиза съдбата. Това, което ще накара нещата да се случат по правилния начин, е правилното начало, а правилното начало е – да мислиш правилно.

Освен това аз мисля, че има още нещо, което Господ искаше да каже с това, че няма да въздържи никакво добро от човека, който ходи в правота. „В правота“ означава да ходиш по праведни пътища. Означава да бъдеш силен. Бог не ни е създал за поражение. И за минута не бих повярвала, че Божият план за теб е план на поражение. Да, зная, че съпротивата, която срещаш, е голяма. Познавам силите на неправдата. И аз съм част от човечеството. Но пък също знам и как да живея в победа. Учителят е осигурил това за мен, според както пише в Ефесяни 6:10-17

„Най-после, заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество.

Облечете се в Божието всеоръжие, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола.

Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестията в небесните места.

Затова вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостоите в злия ден, и, като надвиете на всичко, да устоите.

Стойте, прочее, препасани с истина през кръста си и облечени в правдата за бронен нагръдник,

и с нозете си обути с готовност чрез благовестието на мира.

А освен всичко това, вземете вярата за щит, с който ще можете да угасите всичките огнени стрели на нечестивия;

вземете също за шлем спасението и меча на Духа, който е Божието Слово.”

Господ ни е дал славни оръжия, за да подсигури нашия успех. Разгледайте чудните части на всеоръжието, което Той ни е дал. Истината е наша препаска, тя е искреността в нашия вътрешен човек. Праведността е нашият бронен нагръдник, който предпазва сърцето. Обувките предпазват краката от остри клечки, камъни и стъкла и когато краката ни са обути в Евангелието на мира, ние ще ходим уверено напред, независимо от това, какво ни се случва в живота.

За щита няма заместител. „Това е победата, която побеждава света – нашата вяра” (I Йоан 5:4). Ако сте напълно убедени в истинността на Божиите обещания, вие никога няма да бъдете победени. Шлемът на спасението предпазва и защитава главата чрез свята мъдрост и знание. После се говори за меча на Духа – Божието Слово.

А ето я и тайната на силата: „Най-после, заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество!” Силни в собствената си сила ли? Не! Чрез силата на волята ли? Не! „Заяквайте в Бог и в силата на Неговото могъщество.” Ето я тайната на силата.

Сега нека се върнем в Псалми, където в 84 глава се намира обещанието: „Бог няма да въздържи никакво добро от онези, които ходят в правота”, тоест тези, които са чисти, които са силни. Някои от вас ще приемат истината, която ви казвам, но други ще си помислят: „Иска ми се да бях такъв, но аз не съм чист. Нито пък съм силен.”

Човекът, който признава, че не е нито чист, нито силен, се отваря за благодатта на Бог, а благодатта на Бог е силата, която може да донесе промяна в характера на човека и да го направи чист и силен. Дори, когато сме силни, без Божията помощ не можем да постигнем големи успехи. Божията благодат чрез Исус Христос нашия Господ може да промени характера на човека из основи. Тя може да те промени, независимо колко си объркан в този момент. Христос може да те промени. Той може да те направи чист и силен. Но това си има цена.

Помните ли какво казах в началото на това послание – че някои хора никога не успяват в живота, понеже има много неща, от които не искат да се откажат? Е, добре, ако ви искате да постигнете истински успех, трябва да се посветите изцяло. Не само по време на Велики пости. Не само в неделя, а всеки ден и всяка седмица. Трябва да дадете на Бог цялото си същество. Трябва да се предадете. Не можете да задържите каквото си поискате. Той ще ви даде със същата мярка, с каквато вие отдавате себе си на Него. И ако истински се предадете, Той ще ви промени.

Какво ще стане тогава? Ще започнете да получавате от живота това, което искате. Ще чувствате сигурност, каквато никой друг освен Бог не може да ви даде. В резултат на това умът ви ще бъде в покой. Ще имате Божието благословение, а това ме кара да попитам: „Какво повече може да иска човек?” Събитията ще започнат да се обръщат във ваша полза, проблемите ви ще започнат да се разрешават, защото ако сте изпълнили условието, ще имате Божието обещание и Неговата гаранция. „Бог няма да въздържи никакво добро от ходещите в незлобие.”

11. ЛЕСНИТЕ ПОБЕДИ СА ЕФТИНИ

Получих писмо от една жена, която случайно попаднала на моето

радиопредаване. Повече от четири години тя се грижела за болния си баща, който бил благочестив и посветен мъж и служител през по-голямата част от живота си. Сега дъщерята била обзета от самосъжаление. В резултат на това животът ѝ напълно се провалил, станал безсмислен и сърцето ѝ се изпълнило с въпроси за духовните неща и каква е целта на всичко. Цялото ѝ същество било пропито от болезнена празнота и пустота и сякаш всичките ѝ усилия оставали безплодни. Тя ме питаше: „Какво да правя?“

Първата ми реакция към въпроса на тази жена беше следната: Тя вярва ли истински в това, което баща ѝ е поучавал и проповядвал в продължение на 60 години? Ако баща ѝ е проповядвал истината и ако тя вярва в това, което той е проповядвал, не би трябвало да живее в поражение, защото в Господ Исус Христос има победа.

Във Филипяни 4:13 Божието Слово заявява: „Мога да направя всичко чрез Христос, който ме подкрепя.“ А Божието Слово не греши. Разберете това! Аз мога всичко. Ти можеш всичко. Никой не трябва да се оставя да бъде победен, както и тази жена, чието писмо развълнува сърцето ми. Тя не е длъжна да ходи в поражение, освен ако самата не се предаде на поражението. Баща ѝ го е проповядвал. Той го е вярвал. Вярва ли и тя в Божието Слово? Ако го вярва, ще направи нещо по въпроса. Ще действа според него и ще спечели победата.

Сега искам да кажа нещо, за което може и да не сте се замисляли до сега. Авторката на това писмо може би очаква някакво чудо да се случи в обстоятелствата около нея. Но е грешно да очакваме да се случи някакво чудо отвън, което да ни издигне над нашия егоцентризъм, над нашите страхове и съмнения. Когато човек действа с любов към другите, той помага на Бог да го промени отвътре и тогава, като по чудо, изчезват всички страхове, съмнения и егоцентризъм. Но не и преди това. Чудото започва отвътре, а не отвън. Ти трябва да впрегнеш волята си да дарява любов и тогава всички извори на изцеление ще се насочат към теб.

Ако останеш затворен в себе си, в собствения си егоизъм и самосъжаление, нито Бог, нито човек ще могат да ти помогнат. Няма лекарство, което да приемеш, съвет, който да ти дам, проповед, която да чуеш, или каквото и да е друго умствено знание, което да може да ти помогне, докато ти самият не започнеш да правиш нещо. Нито Бог, нито който и да било може да ти помогне, докато стоиш затворен в собственото си самосъжаление. Предупреждавам те да излезеш от затворената си стая, защото иначе ще загинеш. Излез оттам, иначе ще си останеш един победен човек.

Искате ли да знаете нещо? Аз научих, че лесно постигнатите победи са евтини. Струват си единствено победите, които са дошли в резултат на трудна битка, а понякога битката става наистина доста трудна и неудържима. Но точно това са победите, които имат стойност. Знам това от личен опит. Камъните, които са наранявали краката ми, са същите, които са ме направили силна. Гетсиманските градини в живота ми, онези трудни битки и времена на изпитания, в които съм имала чувството, че съм почти съсипана и че водите почти са ме погълнали, са същите, които са изгладили у мен безценни качества като смелост и упование. Победите, които идват лесно, не струват много. Но в какъвто и затвор да се намирате, Учителят винаги ще ви дава благодат и победа – дори и в най-тъмния час.

Помислете с мен за малко. Знаете ли, че Милтън е бил сляп, когато е написал „Изгубеният рай“? Той не позволил на трудностите да му откраднат победата. Чувала съм и историята за един човек, който си счупил крака и докато лежал в леглото и се взирал в тапетите на стената, му дошла идеята да стане карикатурист – такъв и станал, и бил много известен. Той също получил благодат в най-черната си нощ. Тези двама мъже можели да бъдат победени от своя затвор, но вместо това те победили затвора.

Един поет се провалил ужасно на първата си публична изява и публиката изляла целия си присмех върху него. Вместо да приеме поражението обаче, той се върнал у дома и написал най-известната си творба, в която говорел за способността да продължиш независимо от провала. Това стихотворение стигнало до инвалид, който загубил всичките си крайници. Той бил толкова вдъхновен от него, че станал известен оратор. Да, всички тези хора получили благодат в своите тъмни килии.

Веднъж чух за една лекарка, чиито долни крайници били напълно парализирани в резултат на детски паралич. Когато подала документи в различни медицински колежи в Америка, те отказали да я приемат с аргумента, че в това състояние не би могла да практикува медицина. Предала ли се тя? Нищо подобно. Всеки ще се съгласи, че е имала основание да се предаде и да се обезкуражи, но ето какво направила тя. Отишла в Китай и получила там медицинското си образование, като била най-добрата в класа. На всичко отгоре се върнала в един от колежаите, които ѝ отказали прием, взела си държавния изпит и в момента е практикуващ лекар в дом за недъгави деца. Нито един мъж или жена не са длъжни да приемат поражение в живота си. Може да загубиш и двата си крака, но за теб има победа. Може да загубиш и двете си ръце, но за теб пак ще има победа. Може да загубиш зрението си или слуха си, но победа ще има. Лесните победи са евтини. Само онези, които идват в резултат на трудни битки, си струват. ***По розови листа слабите пълзят, но само смелите сърца по стръмното вървят.***

Святи Татко,
смелост дай ни!
Вяра дай ни,
и победа за Исус!